

העולם הזה

השבועון המצויר
"אינפורמציה"

מס' 743 / שנה 15 / כ"ו טבת תשי"ב / 24.1.52

המחיר
150
פרוטה

העורך:
אורי אבנרי
עורך משנה:
שלום כהן

עורך כיתוב:
דב איתן
צלם ראשי:
דוד רובינר

השבועון המצויר לאינפורמציה

המערך והמנהלה:
רחוב גליסקין 8, תל-אביב
(ליד תיאטרון "אח"י")
ת.ד. 136, טל. (03) 68785
פעל למכירת: "עולמפרס"
מזכיר העולם הזה בע"מ:

עורך תבנית:
דוש
כתב ראשי:
אהרן דולב

עורכי מדורים:
מיכאל אלמו, יחיאל בשן, ניצה נבי, איתמר עילם.
משתתפים קבועים:
יעקב כיתן, רפאל חיים, פיליפ טיאר, יצחק לבני, אוסקר טאובר.

סופרי חוץ:
דוד כרדור, נביראל דגון, שמואל מירון.

הפצה: פלס בע"מ.

דפוס ישראל בע"מ.

מכתבים

חברים לעמית

בשמחה רבה, עד כדי עצירת הנשימה קראתי את ההתפתחות האחרונה של נרעינכם הכלית מפלגתו. אשר שואף להתחבר בערכה. כדושת שלום והתי עוררות שמעתי על כך, ובינינו כאן כבר מתוכננים אם העיקר שלכם הוא הכרזה בעלמא או שתהיו מסוגלים להסביר למציאות, כי קשה עד למאד הוא. כותב אליכם בחור בן 20, יליד 1931, שסיים את שירותו בצבא ושנמאס כבר שנה בערכה באחת הנקודות המרוחקות ביותר. הייתי מעוניין להצטרף אליכם.

גדעון גרינספלד, עין נטפים, אילת

בן אדם

הפרופטנט שלכם על אבא חושי (העולם הזה 741) החזירה לי את האמונה בעתיד המדינה. הנה, לפחות, בן-אדם.

דוד גרלמן, ירושלים
לחל-אביב?

אתר קלר, תל-אביב
רק אם תל-אביב תצטרף, כפרבר, לחיפה.

הסיפור על אבא חושי הוא 100%. רק הסרה מהמונה של הקריירה 1952.

עזי וינוספלד, בני-ברק
איך אתם עושים את זה? במשך 5 שבועות — אנטי-חושי (מדר הים-אום). בשבוע השני — סורי חושי. מהו קנה המידה שלכם?

מפ"מניק בלתי-מרוצה

עין בלתי-משוחדת.

אבא חושי הוא איש גדול באמת, המוכח לחורג מהמסגרת המפלגתית המצומצמת, בלי לחשוש לי התנגדות חבריו למפלגה. חבל רק שאיננו נדולה זו הנה כלל זאת מפלגתית. הייתי מציע שבכחירות הבאות יהיה חושי בלתי-מפלגתי, ואז, כך אני סבור, יבחר ברוב גדול לראשות העיר.

ירחמיאל ירקוני, חיפה

גיוס מתנדבים

אבקש לצרפני לרשימת המתנדבים בה פתח בני מין קלרשפרד במכתבו (העולם הזה 740). (אולם) גיוס אנשי השליטה אינו צריך. לדעתי, להיות מוכלל לעזרת המערכת בלבד, רבה היא העזרה הדרושה גם בסביבות אחרות. ועל כך העירו שטפנות האחרונים.

בן-עמי פיש, תל-אביב
העולם הזה מוכן ליטול את הזמנה לידו, אם ישתכנע כי ישנם מתנדבים נוספים.

האדם השלישי

מדוע אינכם מפרסמים את תמונת הנרצה השלישי שנשלח בידי החייל שטיין (העולם הזה 740). שמא מפני שהוא דתי ואינו מאנשי מעומבא?

משה שהם, קרית שמואל
העולם הזה אינו מפנה אנשים בגלל סיבות של דת, מין וגזע, לא בחייהם ולא במותם. מאמץ טופריו להשיג את תמונת האדם השלישי היו לשוא.

צינבאת ללא ארוחה

התאספם בכיתו למסיבה כמנה סטודנטים ישראלים ליום מלום אנגלי ומאונכירוסיה אחת שבצפון. אחר קרא לפגישת את רשימתכם, "ארוחת תמונת צינבאת" (העולם הזה 738). הנהבות: אחד: "אישאללה נקרא ועוד משה" שהישראלים מקששים כמסורת, "צוקה תציל ממות" בליות ישראיות.

שני חברי קבוצ שאלו: "לאיזה סוג משייכת אותנו המערכת? לאלה שלא היה להם מה לעשות ובאו לכיף כאן, בני נוער הוהב, או סתם בני עשירים שלא ידעו מה לעשות בכספם?" הצעיר ירושלמי אחד: אולי באמת יחזרו הישראליים לביתם, יהיה אז מקום לשלוח את כל חברי מערכת העולם הזה לחו"ל (בשליחות).

צבי מירב, לוס-אנג'לס
לא יהיה זה לטובת העניין, כי הרשימה שהגדירה כל כך את הסטודנטים הלוסי-אנג'ליים נכתבה ע"י חבר המערכת היחיד ששהה לא מכבר בחו"ל וראה את הדברים בחו עיניו, אצל מספר סטודנטים ישראלים.

"המטרה האחרת"
האם לא עלה עתה דעתו של הנאון המאוכב יהושע אמיר (העולם הזה 740) כי גם הכחור הישראלי הוא בעל תרבות, נמוסים והשכלה ירורים למדי? עשיתי למקרה-אמיר: לשכוח את יאושיו ולרדת ממרם האולימפוס שלו.

חיה בס, תל-אביב
האם הקורא יהושע אמיר חושב באמת שלא תיכנס מטרה אחרת? והאם הבחורים מחפשים מטרה אחרת? עובדה היא שרוב הבחורים מעדיפים בחורה משופה ורקנית על בחורה משכילה ורצינית

במו עיני

העיקר: סדר

איש אחד נכנס למשרד דואר ורצה לקנות שני בולים בגרוש. הוא נכח לו אות כי רק אשנב אחד, אשנב החבילות, פתוח, כשמהחוריו יושב בחור יקרה, מ' מושקף זלבן-חולצה.

אמר הפקיד היקרה: "אתה צריך לחכות חמש דקות, עד שיפתח אשנב הבולים".

האיש חיכה בסבלנות. בדיוק אחר חמש דקות נפתח אשנב הבולים ופקיד החבילות החליף את מקומו, מכר את הבול לדורשו.

הסביר הפקיד, לתמיהת האיש: סדר צריך להיות.

הקורא דוב הררוד, חיפה, זוכה בפרס של 1 ל"י (ליד אשנב העולם הזה).

שאינה מסכימה להיות קרוב למימנותיהם. חנה ירקוני, 19

המחשבה למטרה הרצינית צריכה להתנלות, דרע מ' קורם כל אצל הבחור.

שולמית משומר, ראש העין
איננו סבורים כי הקורא יהושע אמיר טעה מאד בככתו כי הוא מוכר בשם כל הבחורים. אנו סבורים כי כך דעתם של רוב בחורים על הבנות ומי שרום כך כל עצמו למי יודע מה רק משום שהאליז חושב את עצמו לרוב החליש לו מבטנים במקום חצאית (ולא חשוב את הם מאמינים לו במיוחד).

יהודית דרצינג, תמר קלרשטט, תל-אביב
אם באמת רוצים אתם, חברים וחברות, בעתידו הסוב של הנוער הישראלי, אל נא תעשו זאת ע"י הפלת דופי במין שכננו. הבה ננסה לארגן חברה שבה אין אותה, "המטרה האחרת" המטרה. הורכים והאפשרויות לכך רבות לאין ספור. אם תתארגן חברה כזאת יתאמתו במידת מה בדרי קהלת ש, שסקר החן והבל הוסיף, ואז ממילא אין אסוננו של החבר ארנון. (בדרך כלל לא באים השכל והיופי לבת אחת) נורא כל כך.

אבישי בן-טובים, חיפה

גבור זבולוני

העולם הזה (741) ציין לשבח את התנהגותו ה"אמיתית" למופת של חבר אגודתנו, יצחק דוידוביץ, אולם כתב כי הוא חבר הסקציה הימית של הפועל, להיו ידוע לכם כי יצחק הנו חניך וזולונו זה כארבע שנים, ולא השתתף מעולם להפועל.

מ. גולן, אגודת יורדיים זבולון יצחק דוידוביץ, שטיים בינתיים את חופש

תו במלון השרון, היה חניך זבולון אן מש" תיך כיום גם לסקציה הימית של הפועל.

"אחר הקרב"

בכתבתכם, "אחר הקרב" (העולם הזה 742) שניתם ביחס לעובדות הנוגעות לי: אני בן 27 (ולא בן 35) הייתי מרטיין ברוסיה הלבנה, העפלתי ארצה באניה הנחה ונמצאתי על ידי האנגלים בקפריסין ולחמתי בירולם אשר בנגב.

ביום השואה עליתי להרציון בירושלים לומר קריש אחד אלה שאיבדתי באירופה וכאחד מניצולי הניחום הנאצי יאיתי למחות נגד הכנסת והמס' שלה שמצאו לנכון לפתוח במשא ומתן עם הרוצח חים של עמנו, וירוקא ביום השואה, אשר בו מבק רים בירושלים הרבה אנשים מניצולי מחנות ההש" מרה הנרמנים.

המשטרה התנהנה נגד המסננים בצורה ברוטאית, חילקה מכות על ימיו ועל שמאל והטילה פצצות מתוצרת נרמניה. אני חושב כי היתה כאן סרובקציה של השטרה. אילו רצתה למנוע את כל העניין מספק דברים כפני הכנסת, או מספני נים שחבאי את הדבר כפני הכנסת, או באופובוסים היה לאסור נסיעת המונים ברכבות או באופובוסים לירושלים. אני מאמין שהעם יוציא משפט צדק ויאשים את האחרים לניהול משא ומתן עם הנרמנים, רוצחי עמנו. נקמה, נקמה! זכור את אשר עשה לך עמלק!

מאיר רבינוביץ, רמת-גן
העולם הזה מצטרף אלי הקורא רבינוביץ נפגע מכתבתו, "אחר הקרב".

ה ש ע ר

כשהיתה שפה (סופיה) בת 9, רצתה ללמוד לשחות. אחיה, הספורטאי אורי גרבי, המבוגר ממנה ב-7 שנים, לא הסכים. שפה חיכתה להזדמנות שאחיה נעדר, הלכה לבדה לבריכה בגדה-הדסה, לבשה בגדיה והחלה שוחה. אחר שלוש ברכות רצתה פתאום את אחיה, אורי, מסתכל בה. שפה נבהלה, בלעה כמות של מים, החלה טובעת. אורי קפץ, על בגדיו, לתוך הבריכה, הצילה. מאז שוכנע אורי שכדאי לה, לאחותו הקטנה, ללמוד לשחות.

בערך באותו זמן קרה מקרה שני בחייה של שפה הקטנה. חברה אחת, שרקדה באולפן של גרטרוד קראו, הזמינה אותה באחד הימים ללחמה. באולפן ישבה שפה בצד, הסתכלה ברוקדות. המורה הבחינה שהקטנה היושבת נעה לקצב הריקוד, ומכיוון שהיתה חסרה בת אחת להשלמת זוג המזינה אותה להצטרף. תוצאה: המורה הזמינה את אמה של שפה, שיכנעה אותה שכדאי לבת הקטנה ללמוד לרקוד.

מאז עוסקת שפה, שהיא כיום בת 16, בשתי המלאכות גם יחד, וזתה בשת-ין להישגים רבים. בשחיה זכתה לאליפות הישראלית (100 מ' גברות גב וחזה כאחת) וקבעה שיא ארצי: 100 מ' גב גבירות 1:41.8 דקה. היא רוקדת בלהקה של גרטרוד קראו. "בשעות הפנאי" היא גם לומדת — בבשיעית ספרותית של גימנסיה הרצליה. היא טוענת שעיסוקיה אינם מפריעים לה בלימודים, שהיא אהבת אלגבריה וספרותה, אך אינה אהבת צרפתית. המקצוע שהיא שואפת אליו: להיות מדריכה בהתעמלות רפואית או משהו דומה לזה. בינתיים מתאמנת האלופה בקור ובגשם בברכת 'מ.ק.א. בירושלים או בשפת הים התל-אביבית, טוענת שהמים אינם קרים כלל. רק צריכים להתרגל אליהם.

העתונאי הטוב ביותר הוא זה החדור רצון כמעט קנאי לגלות את האמת ולתארה, מבלי לקבוע כמעט כל יחס רגשי אליה. דומני שיעקב גל היה הטיפוס המושלם ביותר של עתונאי כזה.

בלב חבריו למערכת ייזכר גל כאדם שהיה רגיל להתפרץ בקול גדול לחר המערכת, במלים חסופות — "חבראי, גליתי משהו! אי-אפשר להאמין!" מתישב מאחורי מכונת הכתיבה, וממלא במהירות עצומה עמודים ארוכים בשורות של אותיות. תוך כדי כתיבה לא שאל את עצמו מעולם אם טובים הדברים שהוא כותב עליהם או רעים, הוא שאל את עצמו: הנוכחים הם או לא. ובהיותו בטוח שנוכחים הם, היה חדור גאוה טבעית של אדם המשוכנע שהוא משרת את החברה שרות חייו.

מוסר עתונאי זה של כתב שלא יסכים לעולם להשתק משהו, כל עוד אמת הוא, מתוך איזה שקול שהוא בעולם (מלבד הב' טחון העליון של צבא-ההגנה) — עודנו נדיר למדי בארץ. גל היה חלוץ לכן עזר להקים עתון זה, שראה בו עתון חלוץ. במיתו לא היה עוד יחיד.

הכתב והצלם היו צאים לתאר את ה"אמת, דרכם, לעתים, הרפתקנית למדי, יש והיא גם מסוכנת ב"מקרים.

בדרך כלל מגויים מים הבריות בעניין אשר העתונאי מפיק ממקצועו. עתונאים מתייכים בראותם את בני מקצועם בסרטים הוליוודיים, חיים חיים שכולם הרפת-קה אחת גדולה. אר לם בימים האחרונים דומה שלא חסר עניין בחייו של לפחות איש אחד — צלם ה"מערכת.

וזו רשימת הרפת-קתויו של דוד רובינר: גר תוך חודש אחד בלבד: (1) הוא כמעט כשנסחף בזרם שעה שצילם את השט-פון הגדול, (2) הוא זכה לבעיטה הגונה כשהתפרץ וברס הרסון הנאשם ברצח, שעה שדוד גיסה (והצליח) לצלמו, (3) הוא שימש מטרה למר של אבנים שעה שעמד בין שני הצדדים במהומות הכנסת וצילם את תמונותיו (שעבורן זכה בינתיים לפרס מיוחד של אגוד צלמי העתונות בארץ והרפסת התמונות בגדולי העתונים הבינלאומיים).

השבוע היתה לדוד רובינר ולכתב העולם הזה, אהרון דולב, הרפתקה מענינת נוספת. כשצילמו את הקופה של בנק פויכטונגר, המופיעה בגליון זה, נוכחו לפתע לדעת שנכלאו. מנהל הבנק גולדהפר ומנהל הכללי ליאו פויכטונגר הורו לסגור את דלתות ה"ברזל, הסמו כל אפשרות של יציאה, הודיעו שלא ישתחררו אותם, מתוך כוונה למנוע מהם את פרסום התמונות. המאסר נמשך כחצי שעה — עד אשר התקשר אהרון טלפוני עם אחד ממפקדי המשטרה הגבוהים, ששיגר מיד את מכונית המשטרה הניידת אשר הוציאה את שני החברים.

איני יודע עם המנהל הנכבד נהנה ממעשהו. אולם הוא לא הפיק ממנו תועלת רבה.

דוד אושמיאן, איש גבעתיים, טרח וכתב לי מכתב ארוך, המטיח אשמות כבדות בפני עתון זה. דבריו מסתכמים בקטע הבא, שאני מייחס לו חשיבות עקרונית רבה.

כותב דוד: "איני בקיא הרבה בדברים אך ההגיון הבריא מחייב כי על העתון מוטלת חובת פיתוח השכלתו והרחבת מסגרתו של הקורא בשטחים החיוניים בלבד, כי בשלילי אין לנו צורך. הוא נמצא אצלנו דיו גם בלי התוספת של העולם הזה. הנוצר שלנו חסר בו משהו... ואתם שותפים לכך (מפני שאתם מחזירים) בנוצר במצבו כיום דברים שליליים מכל הבחינות..."

בשבוע שעבר נסעתי, כאורח משרד הבט' חון, לבאראתה ולאלת. נודמן לי לעבור את מרבית הנסיעה בחברתם של שליחי ההנהגות של תנועות הנוער הקוונות. בדרך חזרה ישבתי בין נציגה (חמודה מאד) של קיבוץ השומר הצעיר גבולות ובין מדריר לא פחות אהוד של בני-עקבא. עצמתי בקרב (מילולי) קשה, שנמשך ממעלה-עקברים עד למבואות קסטינה. שוב הושמעו טענות רבות נגד העתון, ושוב הסתמכו באותה טע' נה: אסור לעתון ל"הציג לפני הקורא (ובעיקר הקורא ה"עיר) דברים שליליים. הויכוח הזה הנהו עקרוני, והוא התעורר רר בשיבה הראשונה של המערכת הנו"כחית, שהתקיימה ב"ביתו של יעקב גל, חברנו המנוח. אני מזכיר עובדה זו מפני שדווקא יעקב היה הקצין ביותר מכלי לנו. סבר יעקב (וס' ברותו נתקבלה ע"י כולנו):

תפקיד העליון של עתון העולה על כל תפקיד אחר, הוא תאר את אשר קיים בשעה שהוא מתאר את האמת, את העוב' דות, אסור לו לעתור נאי להיות מושפע ע"י השיקול אם מציאות זו טובה או רעה. חיובית או שלילית. כאדם הוא יכול ללחום במציאות זו, כהוגה דעות חייב הוא ללחום בה. אולם ככתב עתונאי תפקידו לשמש עין, לא די, לציבור.

דומה העתונאי מבחינה זו לשרות המפוז והצילומים הקיים בכל צבא. אין תפקידו של שרות זה לומר למטכ"ל מה עליו לע' שות. עליו להראות למטכ"ל את המציאות הגיאוגרפית — שם ישנו הר שאי-אפשר לעבור, פה יש נהר שקשה לחצותו. אם המצי' אות של השטח אינה מתאימה לתכניות הרמטכ"ל, יהיה זה שרות-מפוז רע מאד אשר יעלים מעיניו את קיומו של ההר המפריע, או של הנהר המרגיז.

אם העולם הזה מתאר טיפוס של נער מ' אוכוב, או בחורה המצטעצעת בחלומות הול"י בוויים, אין פרוש הדבר שהעולם הזה סבור שזהו הנוער האידיאלי, ושהוא רוצה כי כל קוראיו יהיו כמותם. העולם הזה פשוט מתאר את המציאות. תפקידו של הקורא — יהיה מנהיג של תנועת נוער, או פקיד ממשלתי, או סתם אורח הדואר העתידי מדינתו, לקבל עובדות אלה לתשומת לבו, לאחוז באמצ' עים הנראים לו כמתאימים כדי לשנות את המציאות. אין הוא מסוגל לעשות זאת בלי שענתו ימסור לו את מצב פני המציאות.

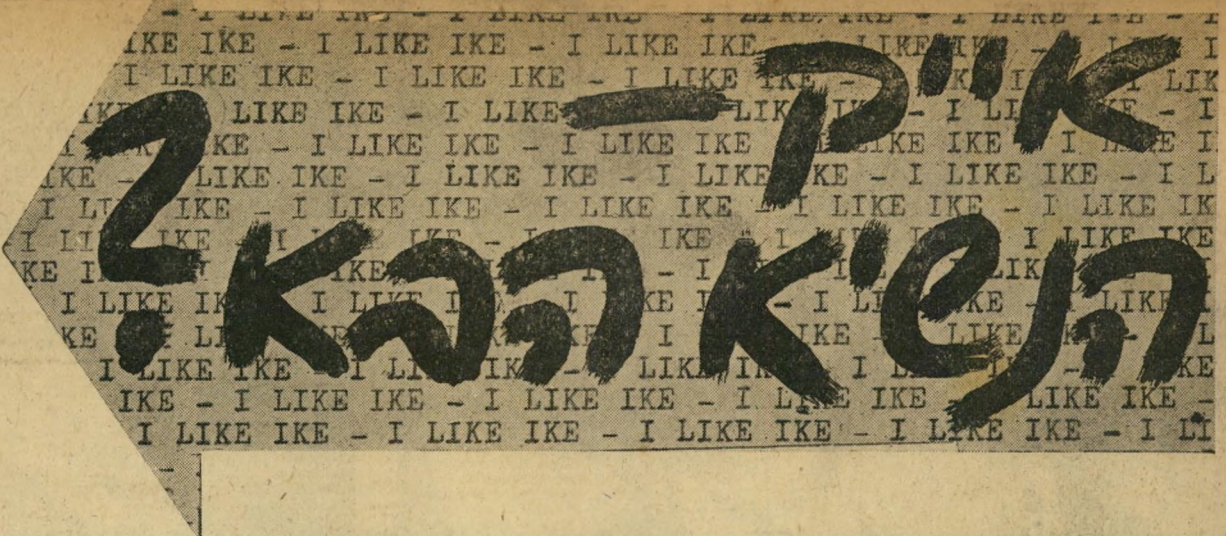
יעקב גל

טבע כשנסחף בזרם שעה שצילם את השט-פון הגדול, (2) הוא זכה לבעיטה הגונה כשהתפרץ וברס הרסון הנאשם ברצח, שעה שדוד גיסה (והצליח) לצלמו, (3) הוא שימש מטרה למר של אבנים שעה שעמד בין שני הצדדים במהומות הכנסת וצילם את תמונותיו (שעבורן זכה בינתיים לפרס מיוחד של אגוד צלמי העתונות בארץ והרפסת התמונות בגדולי העתונים הבינלאומיים).

השבוע היתה לדוד רובינר ולכתב העולם הזה, אהרון דולב, הרפתקה מענינת נוספת. כשצילמו את הקופה של בנק פויכטונגר, המופיעה בגליון זה, נוכחו לפתע לדעת שנכלאו. מנהל הבנק גולדהפר ומנהל הכללי ליאו פויכטונגר הורו לסגור את דלתות ה"ברזל, הסמו כל אפשרות של יציאה, הודיעו שלא ישתחררו אותם, מתוך כוונה למנוע מהם את פרסום התמונות. המאסר נמשך כחצי שעה — עד אשר התקשר אהרון טלפוני עם אחד ממפקדי המשטרה הגבוהים, ששיגר מיד את מכונית המשטרה הניידת אשר הוציאה את שני החברים.

איני יודע עם המנהל הנכבד נהנה ממעשהו. אולם הוא לא הפיק ממנו תועלת רבה.

אורי אבנרי

מים מעטים אחר שחילהמשלוח הגדול ביותר בהיסטוריה נחת בחופי צרפת הצפונית, ירד גנרל בעל ארבעה כוכבים על כתפיו מאסדת נחיתה. על החוף פגש בטוראי, ניגש אליו, שאל אותו בחיך לבבי למקצועו האזרחי.

“אני איכר במדינת קאנסאס, סר,” ענה הטוראי, שלא נבך.

“כמה דונמים יש לך?” שאל הגנרל בעניין, כי גם הוא גדל במדינת קאנסאס, אחת המדינות החקלאיות במרכז ארצות הברית.

“כחמשים אלף, סר,” ענה הטוראי בגאחה.

“מהו היבול?” הוסיף הגנרל לשאול.

“מאה ושבעים בושל חיטה לדונם.”

“מיסטר !”, אמר הגנרל בהתלהבות, “שמי דוויס איינוואר. זכור נא את השם הזה. אחרי שהמלחמה תיגמר אני אפנה אליך לשם קבלת גיב.”

כשסיפר איינוואר את הסיפור הזה לעומר בראדלי, המצביא האמריקאי, באוהל הפיקוד אישם בצרפת, חיך, שקע בהירהורים, “כשהייתי ילד”, אמר, “הייתי חושב ששיא החלומות הוא להיות בעל אחוזה של 1000 דונם אדמת חיטה.” בראדלי, צנוע יותר, הודיע שהיה מסתפק ב־600 דונם.

בעוד כמה חדשים יקיים אייק את הבטחתו, יפנה אל אותו איכר, כדי לקבל מידיו גיב. אולם המשרה המבוקשת לא תהיה זו של פועל חקלאי או מנהל משק. תהיה זאת המשרה הגבוהה ביותר אשר אותו איכר — וכמה עשרות מליונים של חבריו — יוכלו למסרה למישהו : הגיב

סגן־אלוף בלתי־ידע

האיש אשר משרה זו תיפול, אולי, לחיקו היה בלתי־ידוע עוד לפני תריסר שנים. אז היה לסטנטי־קולונל (סגן־אלוף), בן 50, אחד מאלפי הקצינים הבינוניים בצבא הועזר (יחסית) של מדינת הענק.

הקאריירה הצבאית של אייק, עד אז, היתה חסרת־זוהר. הוא זכה להצטיינות הגבוהה ביותר בבחינות הקבלה לחסטי־פוינט, האקדמיה הצבאית המפורסמת של צבא ארצות הברית, סיים את חוק לימודיו בהצלחה ב־1915, שעה שכמה מליוני חיילים לחמו על חייהם בחזיתות הרטובות של אירופה. גם כשארצות־הברית הצטרפו למלחמה, זו לא ראה אייק שרות קרבי אמתי, אלא נידון לתפקיד של מדריך בחיל השריון. משם הלך בדרכו הבלתי־מזוהירה לחלוטין : שרת באזור תעלת פאנאמה, נחמנה חבר של ועדת המצבות הצבאיות, עוזר־מנהל באחת המחלקות של משרד המלחמה. לבסוף נתמנה לתפקיד הצנוע של ראש מסה ליד הגנרל דוג לאס מאק־ארתור, אדם שאינו רגיל להתחשב בדעתם של זולתו.

תשע פעמים כנ"ר

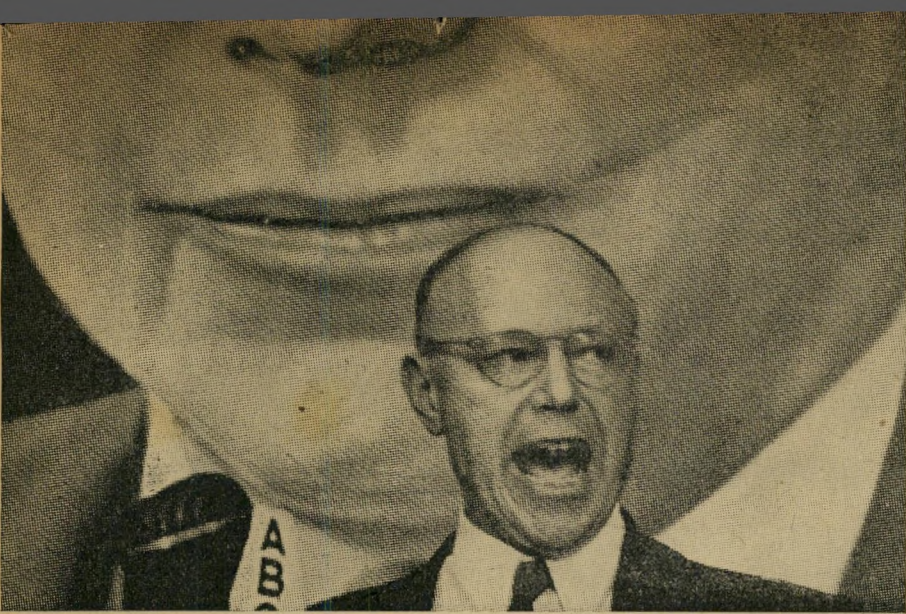
המפנה בחייו של אייק בא בשנת 1941. שוב עמדו צבאות אירופה בקרב על חיים ומות, ושוב עמדו ארצות־הברית מן הצד. אותה שנה, כשצללי המלחמה העיבו גם על ארצות־הברית, נערכו תמרונים גדולים במדינת לואיזיאנה. ראש המטה של אחת משתי הגייסות היה קולונל (אלוף־משנה) איינוואר. הוא תכנן פעולה מזוהירה כדי להגיע אל עורף האויב. אולם כשניגש לבצע באה האכזבה — הפעולה נאסרה עליו, כי אסור היה לו להוציא את חייליו מתחום אזור ה־תמרון לצורך העקיפה. אייק נתאכזב מרות — אולם לא לחינם. כי תכניתו הנועזת משכה אליו את תשומת לבו של האדם שיצר את הגנרלים : ג'ורג' מרשל.

מרשל היה אז ראש המטה. הוא ידע כי המלחמה תפרוץ, והוא בחן את הקצינים הבכירים כדי להוציא מתוך שורותיהם את החומר ממנו יקורצו המצביאים לעתיד. הקרי לונל האנושי, המחייך, חסר הברק החיצוני מצא חן בעיניו. כעבור כמה ימים שאל את מארק קלארק, עוזר מפקד חיל היבשה (שהתפרסם אחר־כך ככובש איטליה), את מי הוא מציע כראש אגף המבצעים של הצבא. “תן לי עשרה שמות שאתה מכיר היטב את בעליהם,” אמר מרשל.

קלארק לא היסס רגע. “אם אתה רוצה דוקא עשרה שמות,” אמר, “אתן לך שם אחד ו־אכתוב תחתיו תשע פעמים כנ"ר, לשאלת

השאלה הגורלית ביותר של שנת 1952 תהיה: מי יבחר בחודש נובמבר לנשיא ארה"ב - שליט כמעט־כל־יכול של המדינה החזקה ביותר בעולם שיחזיק בידיו את מאזני המלחמה והשלום. השבוע עלו הסיכויים כי היורש לכסאו של אברהם לינקולן יהיה הגנרל דווייט דויד איינוואר, אר, אדריכל הניצחון המערבי על היטלר ובנאי האיחוד האירופי.

המתחרה משמאל: הארי ס. טרומאן, הנשיא ה-32, בטוח בעצמו כרגיל, נחשב כמועמד ודאי של המפלגה הדמוקרטית. אולם אם יופיע אייך כמועמד רפובליקאי ייתכן מאד שלא ייבנס למלחמה אבודה. כי מנהיגים דימוקרטים לא מעטים הודיעו שיתמכו באייך אם יהיה מועמד לנשיאות.

כה איזמה, כשזוכרים שהמדובר לא במדינה רגילה, אלא בארץ שהיא כמעט יבשת בפני עצמה, מורכבת מעשרה אזורים עיקריים שרבים לחלוטין אחד ממשנהו ביחס למבנה הקרקע, אקלים, מסורת וכלכלה.

הנשיא: מעמדו של הנשיא בארצות הברית היה דומה למעמדו של דוד בן גוריון בארץ לוא (א) היה בי. גיי. נשיא וראש-משלה בעת ובעונה אחת, (ב) יכול היה לבחור בעצמו את כל השרים, מבלי להזדקק לאמון הכנסת, (ג) היה משרת משך ארבע שנים רצופות בכל מחיר, אפילו אם רוב הכנסת שייך למפלגה אחרת, (ד) יכול היה לחלק לבני מפלגתו כמה מאות אלפי משרות גדולות וקטנות על חשבון הממשלה.

בעוד ששני בתי הקונגרס מחוקקים את החוקים, ובית-המשפט העליון שופט את חוקי הכנסת ופקודות הנשיא מתאימים לחוקי קה (או שהם בטלים), חפשי הנשיא כמעט לחלוטין בכל עסקי המדינה השוטפים (כפוף לתקציב הנקבע ע"י הקונגרס). אין סמכות דומה לשום אדם בודד בכל מדינה דמוקרטית.

המפלגות: באמריקה שולטות שתי מפלגות גדולות, הדמוקרטית והרפובליקאית. בתיאוריה מקבילה המפלגה הדמוקרטית לגוש מפא"י—אחדות העבודה—פרוגרסיביזם, והרפובליקאים לגוש ציונים-כלליים—חרות.

אולם למעשה אין אלה מפלגות בעלות דעות פוליטיות אחידות, אלא קואליציות עצומות של אלפי תנועות, הסתדרויות, חוגים ואישים, שאין להם כמעט כל מכנה משותף מלבד האינטרס היומיומי.

באופן הכללי ביותר מייצגים הרפובליקאים את בעלי התעשייה ואי-המסחר השמרניים בצפון-מזרח ארצות-הברית, בעלי המסורת של מלחמה בעבודות, בעוד שהדמוקרטים מייצגים את שתי השכבות העיקריות השונות את הרפובליקאים: הפרולטריון העירוני בערים הגדולות (בעיקר בני המהגרים איריים ודומיהם) והאצולה הדרומית, בעלת מסורת העבדות. בין שתי שכבות אלה אין שום דמיון, פרט לשנאת הסוחרים והתעשייתנים של הצפון.

אף כי ברוב השנים שלטו בארצות-הברית

אפשרית. הוא כיבד את הרוסים, אך לא אהבם מעולם. שמשו של אייך שוב עלתה באירופה. הבריות האזינו לדבריו בחרדת קודש. בעוד רתו חוסלו סיסטוכים שנמשכו כמעט אלף שנה. במחיצתו ישבו גרמנים וצרפתים בצו"ר תא. כשאמר לממשלה ההולנדית שהיא מח' בלת במאמץ האירופי ("שילכו לעזאזל, אך מבלי להיעלב") התפטרה זו למחרת היום.

הנשיא: מעמדו של הנשיא בארצות הברית היה דומה למעמדו של דוד בן גוריון בארץ לוא (א) היה בי. גיי. נשיא וראש-משלה בעת ובעונה אחת, (ב) יכול היה לבחור בעצמו את כל השרים, מבלי להזדקק לאמון הכנסת, (ג) היה משרת משך ארבע שנים רצופות בכל מחיר, אפילו אם רוב הכנסת שייך למפלגה אחרת, (ד) יכול היה לחלק לבני מפלגתו כמה מאות אלפי משרות גדולות וקטנות על חשבון הממשלה.

בעוד ששני בתי הקונגרס מחוקקים את החוקים, ובית-המשפט העליון שופט את חוקי הכנסת ופקודות הנשיא מתאימים לחוקי קה (או שהם בטלים), חפשי הנשיא כמעט לחלוטין בכל עסקי המדינה השוטפים (כפוף לתקציב הנקבע ע"י הקונגרס). אין סמכות דומה לשום אדם בודד בכל מדינה דמוקרטית.

המפלגות: באמריקה שולטות שתי מפלגות גדולות, הדמוקרטית והרפובליקאית. בתיאוריה מקבילה המפלגה הדמוקרטית לגוש מפא"י—אחדות העבודה—פרוגרסיביזם, והרפובליקאים לגוש ציונים-כלליים—חרות.

אולם למעשה אין אלה מפלגות בעלות דעות פוליטיות אחידות, אלא קואליציות עצומות של אלפי תנועות, הסתדרויות, חוגים ואישים, שאין להם כמעט כל מכנה משותף מלבד האינטרס היומיומי.

באופן הכללי ביותר מייצגים הרפובליקאים את בעלי התעשייה ואי-המסחר השמרניים בצפון-מזרח ארצות-הברית, בעלי המסורת של מלחמה בעבודות, בעוד שהדמוקרטים מייצגים את שתי השכבות העיקריות השונות את הרפובליקאים: הפרולטריון העירוני בערים הגדולות (בעיקר בני המהגרים איריים ודומיהם) והאצולה הדרומית, בעלת מסורת העבדות. בין שתי שכבות אלה אין שום דמיון, פרט לשנאת הסוחרים והתעשייתנים של הצפון.

אף כי ברוב השנים שלטו בארצות-הברית

מני שהגן על צפון צרפת: צבא בנות הברית הצטיין בתאום בלתי-רגיל של כל כלי הנשק, בים ביבשה ובאוויר, להשגת מטרותיו. השיטה בה השיג אייך את התאום הנדיר הזה כלולה במשפט אחד. כשבאו אליו כמה קצינים כדי להגיש תלונה כל שהיא, אמר לדאש מטהו, בדל סמיט: "אמור להם ללכת לעזאזל, אבל אמור להם זאת בצורה שלא ייעלבו".

אימרתו המפורסמת ביותר, בכל הזדמנויות: "אל תפשוט את חולצתך!" לאמר: אל תתרן. גיש כל עוד היה אייך מפקד ראשי, לא פשט איש את חולצתו. אלה שעשו זאת בכל זאת, למדו חיש מהר שמאחורי החיך מתחבא איש חקיף למדי: בידיו פאטון נוף בפומבי כשהלה סטר את לחיו של טוראי, וכשהגיע לשיא התהילה הצבאית פיטר אותו במחי יד בגלל נאום בלתי-זהיר, שהרגיז את דעת הקהל, הצדיק את יחסו הפייסני כלפי הנאצי.

הנשיא: מעמדו של הנשיא בארצות הברית היה דומה למעמדו של דוד בן גוריון בארץ לוא (א) היה בי. גיי. נשיא וראש-משלה בעת ובעונה אחת, (ב) יכול היה לבחור בעצמו את כל השרים, מבלי להזדקק לאמון הכנסת, (ג) היה משרת משך ארבע שנים רצופות בכל מחיר, אפילו אם רוב הכנסת שייך למפלגה אחרת, (ד) יכול היה לחלק לבני מפלגתו כמה מאות אלפי משרות גדולות וקטנות על חשבון הממשלה.

בעוד ששני בתי הקונגרס מחוקקים את החוקים, ובית-המשפט העליון שופט את חוקי הכנסת ופקודות הנשיא מתאימים לחוקי קה (או שהם בטלים), חפשי הנשיא כמעט לחלוטין בכל עסקי המדינה השוטפים (כפוף לתקציב הנקבע ע"י הקונגרס). אין סמכות דומה לשום אדם בודד בכל מדינה דמוקרטית.

המפלגות: באמריקה שולטות שתי מפלגות גדולות, הדמוקרטית והרפובליקאית. בתיאוריה מקבילה המפלגה הדמוקרטית לגוש מפא"י—אחדות העבודה—פרוגרסיביזם, והרפובליקאים לגוש ציונים-כלליים—חרות.

אולם למעשה אין אלה מפלגות בעלות דעות פוליטיות אחידות, אלא קואליציות עצומות של אלפי תנועות, הסתדרויות, חוגים ואישים, שאין להם כמעט כל מכנה משותף מלבד האינטרס היומיומי.

באופן הכללי ביותר מייצגים הרפובליקאים את בעלי התעשייה ואי-המסחר השמרניים בצפון-מזרח ארצות-הברית, בעלי המסורת של מלחמה בעבודות, בעוד שהדמוקרטים מייצגים את שתי השכבות העיקריות השונות את הרפובליקאים: הפרולטריון העירוני בערים הגדולות (בעיקר בני המהגרים איריים ודומיהם) והאצולה הדרומית, בעלת מסורת העבדות. בין שתי שכבות אלה אין שום דמיון, פרט לשנאת הסוחרים והתעשייתנים של הצפון.

אף כי ברוב השנים שלטו בארצות-הברית

מרשל הוסיף: "השם הוא דויד דויד אייך זנוהאר". כעבור כמה חדשים כבר היה אייך מפקדו הישיר של קלארק. כעבור ארבע שנים היה יורשו של הגנרל מרשל עצמו: רמטכ"ל צבא ארצות הברית.

עלייתו המזהירה של אייך לא היתה תלויה במול. היא היתה תוצאה של אישיות נדירה. אייך לא היה גאון. היפוכו של דבר: כל גדולתו היתה נעוצה בעובדה שנשאר בכל המצבים אדם פשוט בתכלית, צנוע ללא העמדת פנים, אנושי וחזק כאחד.

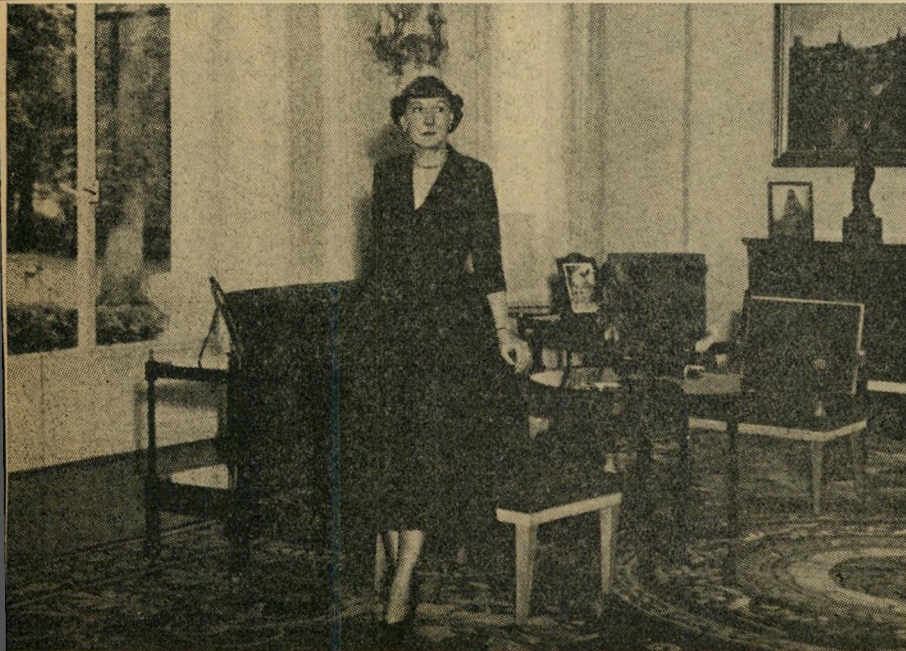
בניגוד לאדם כ"מונטי" האנגלי, שקנה לו את פופולריותו הרבה במסע תעמולה מתוכנן והתנהגות של שחקן מנוסה, קנה לעצמו אייך את אהבת חייליו ללא כל מאמץ מיוחד כשהופיע במדיו הנקיים אך הפשוטים בין חיילי החזית היו אלה מנפנפים לו בידיהם ממכונות המשא, צועקים "הללו, אייך!" הוא נפנף להם כתשובה, חיך חיוך רחב.

אף כי מעולם לא היה איש רך, ידעו החיילים כי יעשה את הכל כדי לחסוך קר"בנות אדם. אייך עצמו מספר כיצד נרעד, בשעת ביקור במוסקבה, שעה שהמרשל הרוסי בודיוני הצטער בקול רם על כך שה"מלחמה נגד יאפאן נסתיימה. פעם אחרת נרעד כשהאזין לדברי ז'וקוב הרוסי, שהפך ידורו האיש, שעה שהלה תיאר לו את שיתוף הפעולה לחסל שדה-מוקשים — לצאת על אנשיו לחצות, למען יפנו הראשונים במותם את הדרך לבאים אחריהם.

ההישג ההיסטורי של אייך היה כשרונו הגדול לתאם בידיו את המאמץ של צבאות זרים זה לזה ומקנאים איש ברעהו, וכן ליישב את הסכסוך המסורתי בין חילות היבשה, הים והאוויר. תחת פיקודו לחמו שני גנרלים מוכשרים, ששואו איש את רעהו שנאת מוות — מונטגומרי הבריטי ובראדלי האמריקאי.

כדי לשמור על השלום הצדיק אייך לרוב את הבריטי נגד בני עמו, זכה בזאת לכך שפיקודו האמריקאי, גנרל הטנקים האגדי ג'ורג' פאטון, יאמר עליו במרירות: "אייך הוא הגנרל הגדול ביותר שהיה אי-פעם... לאנגלים".

ציין אויבו שפיידל, רמטכ"ל הצבא הגר-

הנכרת אייך: עם פתיחת המפקדה החדשה של כוחות האמנה האטלנטית ליד פאריס הופיעה אשתו של הגנרל בתספורת פאריסאית. מכל 32 הנשיאים של ארצות הברית רק אחד היה רווק.

משת האחים אייזנהאואר: בחיזו האיזנהאוארי המפורסם מעידים חמשת האחים על מוצאו ממ"י הפשוט של הגנרל, שנולד בטקסאס, במרכז החקלאות של ארה"ב.

הנשיאים הגנרלים

ג'ורג' וושינגטון, הנשיא הראשון (1777—1789), נתמנה במלחמת השחרור כמפקד ראשי של הצבא הקונטיננטלי. היה יורד הור עידה שקיבלה את החוקה (הנכס) חית). נתמנה, פה אחד, כנשיא.

אנדרו ג'אקסון, הנשיא השביעי (1829). בשנת 1812 ניצח בקרב הג'דול היחיד ליד ניואורליאנט, הצ'טין במלחמות נגד האינדיאנים. הוא נבחר לנשיאות כנציג החלוצים הק'טנים, אויב העשירים והאצילים.

ויליאם הנרי האריסון, הנשיא התשיעי (1841), נחל נצחונות מזהירים במלחמות נגד מנהיגי ה'אינדיאנים סקומזה וגם נגד הברי'טים. הוא היה הראשון שהפעיל את התעמולה המודרנית.

זכרי טיילר, הנשיא ה-12 (1849—1850), חייל מקצועי שהצ'טין במלחמות נגד האנגלים וה'אינדיאנים, נחל נצחון מזהיר במל'חמות נגד מקסיקו, נתמנה כתוצאה מכך כמועמד לנשיאות. מת ב-1850.

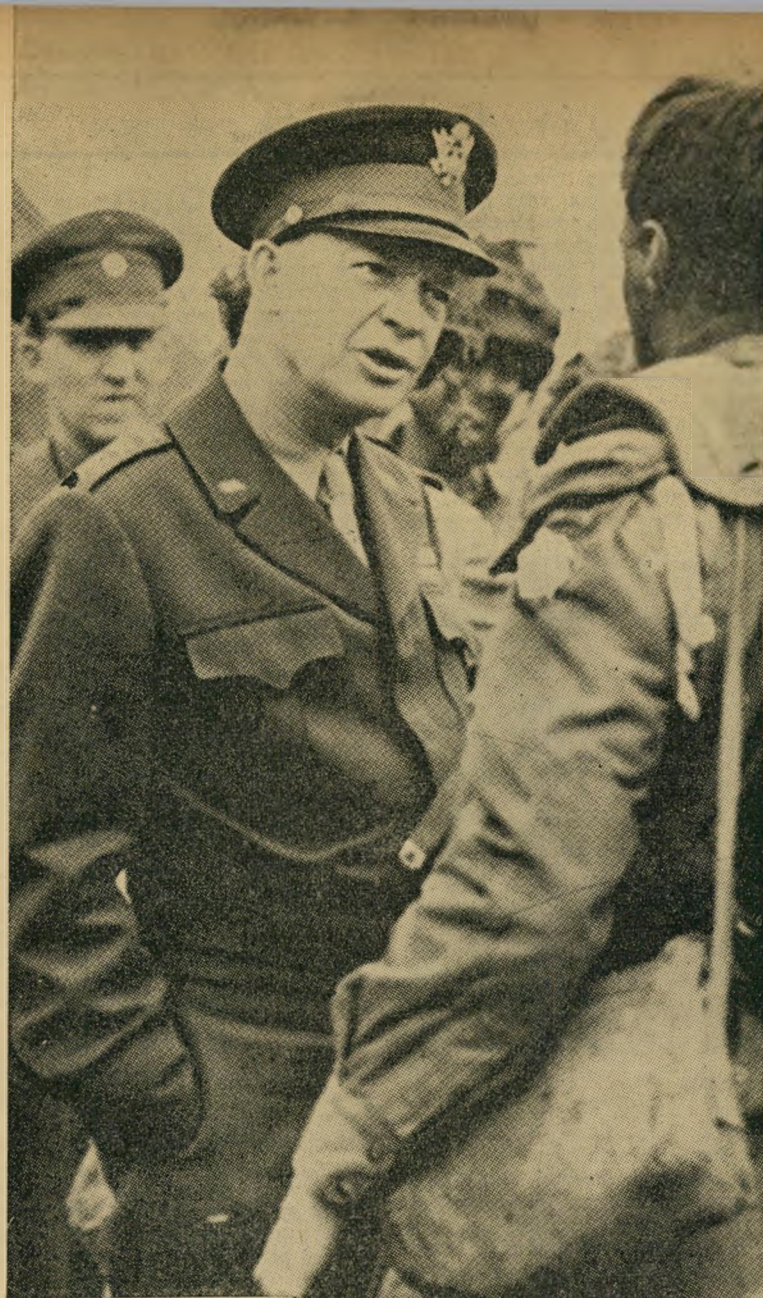
פראנקלין פירס, הנשיא ה-14 (1853—1857), עורך דין בעל נס'יות לאומניות שהצטרף למתנדבים במלחמה נגד מקסיקו, עלה לדרגת בריגדיר גנרל, פייס את הדרום, התנגד למלחמת האזרחים.

אוליסס ס. גראנט, הנשיא ה-18 (1869—1877), לחם במלחמת האזרחים והפך מפקד ראשי של כו'חות הצפון, נחל נצחון מזהיר, נב'חר פעמיים כנשיא. נחשב לנשיא הע'ר ביותר בתולדות הארץ.

רוטרפורד ב. הייאם, הנשיא ה-19 (1877—1881), עורך דין ש' התנדב לצבא במלחמת האזרחים, נפצע כמה פעמים, עלה לדרגת מיי'ג'נרל, נבחר נשיא, פייס את הדרום.

ג'יימס א. גארפילד, הנשיא ה-20 (1881), מורה לשפות, כות'ן דת ועורך דין שהתנדב במלחמת האזרחים והפך מייג'ר גנרל, נבחר מפני ששאר המועמדים לא יכלו להשלים ביניהם. נרצח.

בנז'מין האריסון, הנשיא ה-23 (1889—1893), עורך דין שעלה ל'דרגת בריגדיר גנרל במלחמת האז'רחים, לא הצטיין מכל בחינה שהיא.

”לך הביתה והשאר שם” אומרים ה'קומוניסטים בפאריס לאייק. ספק הוא אם ייהנו הנאה רבה אם ילך בעצתם, יעלה במ'קום זה על כס הנשיאות של ארצות הברית.

הרפובליקאים וקודמיהם, שלטו הדמוקרטים משך 20 שנה האחרונות (אך הרפובליקאים שמרו על שלטונם בכמה מחוזות וערים).

הבחירה: הנשיא אינו נבחר בבחירות ישירות, אלא ע"י „אסיפת בוחרים”, בה יש לכל מדינה מספר נציגים (בדומה למספר נצי'גיה בקונגרס). המפלגה הזוכה למספר הרב ביותר של קולות במדינה ממנה את כל הנציגים של אותה מדינה באסיפת הבוחרים. לפיכך יכול להיות לנשיא רוב באסיפת הבור'חים, מבלי שיהיה לו רוב של קולות בכל הארץ (המשל האחרון — טרומן, שזכה בבח'ירות האחרונות בפחות מ-50% של קולות, אף כי היה לו רוב באסיפת הבוחרים).

המועמדות: לפני שנערכות הבחירות הסופיות בין מועמדי שתי המפלגות הגדור'לות (ושאר המועמדים הרוצים להעמיד את עצמם), נערך קרב מכריע על מינוי המועמד ככל מפלגה גופא. המועמד נקבע בוועידת המפלגה (קונבנציה), המורכבת מפוליטיקאים מקצועיים. אף כי כל מפלגה מעוניינת במוע'מד שימשוך את הקולות הרבים ביותר, לא זוכה תמיד המועמד הפופולרי ביותר בוועידה. בכמה מדינות נערכות בחירות מוקדמות („פרימאריות”) רשמיות, בהן קובעים חברי כל מפלגה את שליחיהם לוועידה הבוחרת במועמד הסופי, אולם במדינות אחרות נב'חרים השליחים ע"י הפוליטיקאים. אייזנהאור נחשב כיום כמועמד הפופולרי ביותר בקרב ההמונים, אולם ייתכן שבין הפוליטיקאים הר'פובליקאיים המקצועיים יש רוב דוקא למת'חרה, הסנטור רוברט טאפט, שהוא עצמו איש מפלגה מקצועי, בעל דעות ידועות.

אף כי אין כמעט ספק שאייק ייבחר ברוב גדול אם אמנם יועמד כמועמד, המכשול האמתי בדרכו הוא, איפוא, הקרב על המר'עמדות עצמה בקרב המפלגה הרפובליקאית. אם יזכה לנצחון בוועידת המפלגה, שתכנס בקיץ, חודש לפני ועידת הדמוקרטים, ישלוט בארבע השנים הקרובות בארצות הברית אדם השונא מלחמה אך יתכוון לקראתה בתקיפות, אדם שפעולתו העיקרית תהיה לחזק את הקשרים בין ארצות הברית ובין מדינות איר'ופה והמרחב האפריקאייאסיאתי.

שני נשיאים? הנשיא ה-32, הארי טרומאן (מימין) עולה במדרגות לצד מי שרבים מקוים כי יהיה הנשיא ה-33 — אייק. בכל דבריו שיבח טרומן את הגנרל כחייל גדול, אף כי נתן להבין שלדעתו אין זה מעסקו של חייל לעסוק בענייני מדיניות.

העמידה על המשמר היא מחיר החופש — סיסמה זו, שניתנה ע"י אייק למפקדת האמנה האטלנטית, תהיה בלי ספק סיוע מדיניותו אם ייבחר לנשיא. הדגל הירוק הזהוב, הנושא שתי חרבות (סמל העמידה על המשמר) ועלי זית (סמל השלום) מוגש לאייק ע"י נציגי 8 מבין 12 ארצות האמנה.

העם

מספר הלידות לגולגולות

גיבורת השבוע היתה צעירה תכולת עין ועליוה, האהבת לנחל ולקפוז, מכוסה בכי סוי הנופל גם מבגדים מודרני. שמה: הי לירה הישראלית.

היונק האחרון של האלופה הצעירה החל כשנפוצו שמועות עקשניות כי ממשלת ישראל עומדת להחליף את השטרות, להקפא או להפקיע חלק מהם. אף כי לא היה שום אישור רשמי, הגיב האיש הקטן בהתאם לאמרה הרוסית: "אם הפעמונים בכנסיות מנדונות, סימן שישנו איוה חג!". החלה בהלה כללית, התחרות פרועה על כל הניתן לקנייה. היה זה מעט מאד: אפילו ספסרי השוק השחור לא התלהבו למכור את סחור רתם תמורת שטרות אשר חששו כי מחיר עלולים הם לשמש להבערת סיגריות. שיא ישראלי זה הועמד בצל עליידי שיא בינלאומי של אותה אלופה: בניירת הורות הוט' לו ערמות של לירות אל השוק. המבריחים חששו פן תאבדנה את ערכן למחרת היום.

היהודים ידעו מראש. העובדה ששמועה זו יכולה היתה לגרום לבהלה כה קיצונית היתה נעוצה בזכרונם הטוב של יהודים רבים, אשר חזו על בשרם מה פירושה של החלפת שטרות במדינות אחרות. בבליגיה ובצרפת הוקפאו בשעתו כל השטרות בעלי הערכים הגבוהים, נפרעו עליידי הממשלה רק במרוצת הזמן. בפולין הוחלפו מאה זלור טים תמורת זלומי אחד לסתם אנשים, תמר רת שלושה זלומים לפועלים. בכרית'ה'מוע' צות הוחלפה רק כמות מוגבלת של רובלים לערובים, הופקע כל העודף. (שלא כמו ביש' ראל שמרה ממשלת ברית'ה'מוע'צות את התכ' נית להחלפת הכספים בסוד מוחלט. רק במ' חזו אחר בלבד נודע על דבר ההחלפה כמה ימים מראש. היה זה במחוז היהודי בחלקו: בירוביגיאן).

לפי יודע'ידבר היתה תכנית הממשלה להקפיא 35% אחוז ממחזור הכספים (כולל את הפקעת 5 מיליון הלידות שהוכרזה, כול שוער, לחוץ'לארץ). הקפאה זו היתה משאירה מחזור של כ-70 מיליון לירות, בהשוואה 28 מיליון לירות ביום קום המדינה. מספר זה היה מקביל לגידול האוכלוסיה מאז, מחזור זה את יחס אותו מספר הלידות לגולגולת.

למה יך להתרגש? אולם האיש הק' טן לא עסק השבוע בחשבונות ממלכתיים, היה טרוד בחשבונותיו הפרטיים שלו. הוא ערך חשבונות קדחתניים מכמה לירות עליו להיפטר, וכיצד. היה ברור שאם תצא ההח' לפה לפועל ייפגע דוקא האיש הישרי. המומ' חים השחורים כבר נפטרו מזמן מכל כסף מזומן. השמחים היחידים בכל המשתק היו אלה אשר לרוב מזלם לא היו הלידות מצור יות בידיהם. האימרה המפורסמת של השבוע היתה זו של פקיד, בעל משכורת ירודה וחסר'אמצעים, שאמר לחברו המודאג, שהיו לו בבנק כמה מאות לירות: "למה לך להת' רגש? תן לי את הכסף ואוציא לך את הראגה מן הראש".

הכנסת

זר פרחים לחתן

לפני שבועיים הסעירו מנהיגי חרות את ההמונים הנרגשים, קראו אותם למרוד בקו הממשלה בקשר למשאומתן עם גרמניה. כא' שר הרגישו כי הגדישו את הסאה, כבר היה מאוחר: דבריהם פורסמו בעתונות, אי אפי שר היה להיסוג. התוצאה היתה הפגנת אכיר מות נגד הכנסת, כמה מאות פצועים ועצור רים, מכה למשטר הדימוקטי.

אחר ההפגנה הסעירו מנהיגי מפא"י את חבריהם בכנסת ובמדינה, הציעו להם לשליל ממנחם בגין את הזכות שנתנה לו עליידי 5500 בוחרים ששלחוהו לכנסת. כאשר הרגיר שו שהגדישו את הסאה כבר היה מאוחר: ההצעה פורסמה בעתונות, אי אפשר היה ליסוג. התוצאה: 56 ידיים צייטניות הור' מו בהצבעה אוטומטית, חבר הכנסת בגין הוצא לכמה חודשים, ירדה המכה הגדולה הראשונה על ריבונות הכנסת.

הכנסת היתה שקמה. קהל הצופים שבא לחזות במהדורה שנייה של הסערה החי' רותית, התאכזב. הכנסת היתה שקמה, הי' ח"כים מכל הסיעות הסתפקו בהשמצות המ' קובלות, התיכוחים היו מטושטשים, ברובם חלשי'הגיון כרגיל. חתן השמחה, מנחם בגין, לא הופיע בכנסת, אף כי שהה בירושלים. אבי כהלה, בי. גיי, בחולצתו הלבנה הפתוחה ובחליפתו הכחולה, הגיע קרוב לסיום הטקס. באולם שררה אוירה אישית, כשמשנה סנה מפקד וקורא בעתון מצוייר, שר המשרה משוחח עם ח"כים הערביים (שהורידו לצור כך זה את האזניה מן הכפיות). חברי מפא"י הגנו על הצעתם מבלי שיעשו רושם משכנע ביותר, השותפים הדתיים לא דיברו כלל (מל' בד הרב מרדכי גורוק, ששפך פסוקי תנ"ך, דברי תהילה על אנשי חירות. יחד עם זה ביקש לסלק את בגין "יידור" אחר שקרא לעז' רת אלוקים).

הם משחקים בתשבץ ענק! אמר פרשן מעריב הבלונדי, שלום רונפלה, על ספטלו מ' אחורי הצירים המפא"יים. ואכן, היה זה הפעם "הובי" כמעט כללי. אמר מאיר וילנר: זהו משחק משותף של חירות ומפא"י כדי להסית את הדעת מן ההסכמה לנאציפיקציה של גר' מניה. אמר הרצל ברגר: זהו משחק משותף של חירות ומק"י, הקצות התאחדו. אמר ח"כ הצ"כ שמחה בבה: שרת העבודה (שהסתכלה בו משועממת) כגברת היחידה בממשלה, הי' תה צריכה להגיש זר פרחים למנחם בגין, כי הפגנת חירות עזרה לחסל את התיכוח על הי' שילומים, לפתוח בתיכוח על מנחם בגין. **היקה דיבר לעניין.** המפתיע היה כי איש מדברי הממשלה לא ניסה אפילו לפרט את ההאשמות נגד בגין. היחיד שניסה בכלל לצטט את דברי בגין, אליעזר ליבנה, ראש הימין המפא"י, השתמש בציטטות מן הגאום המפורסם בככר ציון. היו אלה ציטטות משכ' נעות מאד. מגרעתן היחידה היתה שלא נגעו לעניין כלל: הן לא נאמרו בכנסת, וממלא לא יכלה הכנסת להטיל עליהן עונש.

לעומת זאת היו דברי האופוזיציה ברורים ומבוססים. עד כה לא היה קיים שום חוק, תקנה או תקדים שיאפשר להרחיק חבר כנסת

למשך חודשים. אולם מעשה זה ישמש בלי ספק תקדים להבא. אמר ח"כ אופוזיציוני: להבא נגיש את נאומנו מראש לאישור הסיעה המפא"ית, למען לא תעלב. קרא ח"כ חירות אליעזר שוסטק לעומת ח"כ אחר, שהרים את קולו: "אל תצחק, עוד יוציאו אותך!" וחיים לנדאו, איש מבצעי אצ"ל לשעבר, הפסיק לר' גע את שירו'נאומה, שצלצל כדקלום מספר של אורי צבי גרינברג, כדי לפנות בשאלה נוקבת אל הצירים הדתיים: מניין לכם הבטחון ש' מחר לא תהיו אתם קרוב להצבעתכם היום. היטלר, שהיה לו מעוט ברייכסטאג 1933, השיג רוב עליידי סילוק הצירים השמאליים. אם תרחיק מפא"י כמה ח"כים נוספים, יהיה לה רוב בכנסת ולא תזדקק עוד לידיים דתיות. האיש היחיד שדיבר לעניין בהגיון יקה,

טיים אדם שתקאי
ביום השני: דבר בלתי צפוי

ראלית והירושלמית) שיוצגו עליידי הלורד הרברט סמואל וסיר הנרי גולדסמיט, לפסים מעשיים מאד. החברות, בדומה לחברת האש' לג, נתקלו בקשיי גיוס הון זר בחו"ל, להר' חבת רשת החשמל וחיודש הציוני. אך הממ' שלה העניקה להן סכומים ניכרים בדולרים (מכספי המלווה וההענקת) לרכישת ציוד חדש וחלקי חילוף.

עתה החליטה הממשלה כי תמה תקופת הי' שירות ללא תמורה וביקשה מניות בחברה תמורת הדולרים שהשקיעה. כמות המניות: שיעור יספיק להוות כוח מכריע בחברה.

טיים

לחם מן השמים

לאחר 2000 שעות טיסה בין עננים, חש עצמו אדם בטוב על הקרקע רק כשהוא מבלה את יומו בשדה'תעופה, בין שורות מטוסים העומדים לרשותו בכל עת שיחשק בשחקים, הטיק אדם שתקאי, רחוק בן 30, טיים ומד' ריך ראשי קלוב התעופה לישראל. אחר עשר שנות שרות בתא הטיס של מפציץ כבד בי' חיל'האוויר המלכותי, ומפציץ פחות כבד בי' חיל האוויר הישדאלי עבר לפייפרס' הצהר' בים'ועיריים בשדה התעופה האזרחי שבצפון' נה של תל'אביב.

השבוע נודמנה לאדם משימה שהזכירה לו במקצת את ימי המלחמה. במסע מתוכנן של 100 צעירים ממשקי הקיבוץ המאוחד לאילת נקבע תפקידו כספק מזון ומים בדרך האוויר. השיירה הגיעה במכוניות עד מצפה רמון, 70 קילומטר דרומית ל'אבר'שבע, המ' שיכה משם רגלית למסע בן שמונה ימים, כססיר מאומן משמש לה חלוץ (שני נשאר בתל'אביב לזרובה).

המטיילים הצטיידו במזון ומים ליום אחד בלבד, סמכו על קלוב התעופה שיונים בדרך האוויר. אדם שתקאי, מצויד במפת המסע, חג מעל ראשי המטיילים, השליך מצרכי מזון, מיכלי מים ועתונות. ביום השני אירע דבר בלתי צפוי: שתקאי יצא משדה התעופה בה שמעבר לירקון, חנה בבאר'שבע, הצטייד בה בדלק למטוסו הצהבהב, מזון ומים ויצא לי' מקום המיועד הגיעה כמפגש שני. כשלא גילה את השיירה חזר ל'אבר'שבע, הודיע לצבא שיצא לחיפושים וגילה את המטיילים בגיא שלמרג' לות הר עורב. הסיבה: סירר המסע נקע את רגלו על פסגת ההר, נזע בכך את התי' קדמות המסע.

שתקאי חזר לתל'אביב, העלה את סירר הי'

שר המשפטים לשעבר פנחס רוזן, הציע את הפתרון ההגיוני: לבטל את חסינותו של בגין (שיותר עליה ממילא) ולהעמידו לדין פלילי ככל נאשם אחר. בסרבה לקבל הצעה זו החלה הקואליציה לנסר את הענף הדק עליו יושבת הדימוקרטית במדינה. היא דממה לאדם המאבד את עצמו בגלל פחדו מפני המוות. התוצאה המעשית, הסמוייה מן העין היתה כפולה. מפא"י מילאה את רצונו של מנחם בגין, שביקש להתפנות מעיסוקיו המפלגתיים בצורה הדרמטית ההולמת את אופיו. והיא פרערה עוד יותר את אימון ההמונים ביעי' לותה הדימוקרטית של הכנסת, הגבירה עוד יותר את הנטייה המתפשטת והולכת לסמוך על כוח השכנוע של האבנים המדברות אל הי' ח"כים יותר מאשר על כוח השכנוע של הי' ח"כים המדברים אל האבנים.

גרעין עמית

נו. נו. טוב טוב!

כשעבר אברהם הרצפלד במזון הכנסת, ארב לו צעיר, העמידו על המדרגות, ביקש ממנו לקבל לראיון כמה צעירים אחרים. הרצפלד חיך את חיובו המפורסם, ביקש פרטים, אמר לבסוף: "נו. נו. טוב טוב!".

בצורה זו עלה גרעין עמית, שהפך בחודש האחרון לגושא ויכוחים מעי'נטפים ליד אילת עד למורדות הר החרמון, למעמד של גושא לדיון בגוף ציבורי. הגרעין, שעד כה נרשמו אליו 55 חברים (מהם 34 תל'אביביים, השאר מחיפה, ירושלים, רענה, פתח'תקה, חולון וכחצי חריסר משקים) ביקש מהרצ' פלד תמיכה פעילה לרעיון של התאגדות צעירים בלתי'אורגנים לצורך התישבות קיבוצית.

המשק

מזג האויר נגד הלחם

שעה שהרפתקותיו של רב החובל קרלסן (ראה מכל העולם) עמדו במרכז התעניינות העולם עקבו שרי המשרדים הכלכליים במ' תיחות לא פחותה אחר מסעו של האניה לורנס שבלייה שנשאה מטען של 10,000 טון חיטה לנמל חיפה.

הסערות והסופות שהשתוללו באוקינוס הי' אטלנטי לא פסחו על האניה, לחרדתם הרבה של אנשי אגף המזון במשרד המסחר והתע' שיה. אך על אף טלטוליה הגיעה האניה לי' גיברלטר, בה התעכבה לתיקונים דחופים. אותו יום צלצלו כל הטלפונים בלשכות שרי האוצר והמסחר והתעשייה. שליחים דחו'

הוא עוד ישיג אותה!

האשמותיו בשפה האנגלית בהסתמכו על אי-ידיעה מספקת של הלשון העברית.

דרכה של תעודת יושר

"כל מי שבדיו מכתב שעדיין לא עבר צנזורה, מתבקש למסור מיד", הכריז פקיד ה'מכס' שערך בדיקה שיגרנית בין כורסות ה'נוסעים' באירון אל'על, שעמד לצאת באי-שון לילה משדה התעופה לוד לרומא. צעיר רח, הסביר: "קופאי המכס, מסר לי אותה לאחר ביקורת הנוסעים". הצעיר שפתח את המעטפה לאחר המראת האוירון, גילה בה תעודת יושר, שנועדה לקונסול האמריקאי ברומא, והמעידה ש"נחום אבירם מתלאביב, הוא אדם ישר, נקי מעבר פלילי". התעודה היתה חתומה בידי קצין משטרת ישראל שרוני.

נאשם פטר שטיין
שלושה הרוגים

שרגא מן 26, היה נבון למדי נוכח הקצין החוקר במטה המשטרה לאחר שמומחה קבע שהמכתב הודפס על מכונית הכתיבה שנמצאה בחדרו. התברר שנחום אבירם הוא ידידו ש'ניסה פעמים מספר לזכות בויות כניסה ל'ארצות-הברית, לא הצליח בגלל עברו (שלוש ארשעות בתי-דין) שבגללו סרבת משטרת ישראל להעניק לו תעודת יושר. כאשר יצא לגוסט מול ברומא וצירף אליו את כלתו נכשל גם שם. התקלה: הקונסול האמריקאי תבע הוכחה לישרותו של אבירם, אך הקוני-סול הישראלי ברומא סירב לאשר זאת. אולם לוא גם הגיעה התעודה לרומא לא היתה בעלת ערך: במשטרת ישראל לא משרת קצין בשם שרוני.

מספיק שותיים בתל-אונד

שעבאן אבר'עמרא, רחב-חזה וקצר-קומה, ערבי לילי יפו בן 43, פתח את דלת חדרו בביתו היפואי, האוין בחשאי למתרחש ב'מרתף' שמתחת לחדר המדרגות. "אללה אכ' בר!" הפליט כשהגיע לאוניו רישורש קל. אחר סגר את הדלת בדפיקה, זינק החוצה, אך כמוכה רעם לעבר תחנת המשטרה ביפו. לאחר שבילה שנתיים בכלא תל-מונד, ב'אשמת מעשים מגונים, החליט: "יותר אינו רוצה עסקים עם המשטרה". כשהוא נושם בכבודו, סיפר לקצין התורן, שאחמד אבר' ויד, שכנו בן ה-23, שוב הכריח חשיו ו'אופיום לחדר המדרגות שלו. בניית המש' טרה, שיצאה לביתו של שעבאן, סיפר ל'שוטרים ששכנו נשלח בלויית אשתו רעולת-הפנים כמתנדב מצרי כדי להלחם ביהודים. לאחר שחרב ביתו בקרבות יפו, שכר ממנו חדר, ומאז עוסק לדברי שעבאן, בחברתה של סמים משכרים ותמנונות בחורות עיוורות, מות, שהעביר מן הספינות שהוא עובד עלי-הן כספן.

במקום חשיש, אופיום ותמנונות עירומות, גילתה המשטרה במחסן תריסר פצצות, עש' רות פתילי פיצוץ. ארגו כדורים חיים ועש' רות מחטיות ססן. לאחר שחבלן המשטרה העביר את הנשק למכונית ושני שוטרים את אחמד לתחנת המשטרה, אמר אחמד: "אור' גי, הנשק לא שלי, הוא של בעל הבית, בחיאת אללה". אמר שעבאן: "אממא מג'ונן, אם היה שלי הייתי אומר למשטרה? שנתיים תל-מונד מספיק, יא שייך!"

ארנקי נעלם! השתדל לעמוד בקרבת האל-מוני בצפותו להוכחות. אולם הגבר גבת-הקומה לא עשה כל ניסיון כזה, המשיך לע'מוד בתורים השונים בהקפידו על כך שיע'מוד מאחורי נשים עד שאחדות מהן העירו לו על הקירבה היתירה והוא נרתע. אחר ש'תלונות הנשים חזרו ונישנו, ניגשו אליו נציגי החוק, וזיהו את עצמם, עצרוהו.

ליאופולד בצלאל, פועל בן 36 ממשמר ה'שבעה, הכחיש את האשמות השוטרים, הסביר שהסתובב בתחנה כיון שחבר שעמד להיפגש עמו לא הופיע והוא נע מתוך עצבנות ממקום למקום. אם נגז במישהי לא היתה לו כל כוונה זדונית, טען בצלאל. לעדות-יתר הור'סיף: סוף, סוף, אני נשוי ואב לילד. השופט אלעזר זליקסון, לפניו הובא בצל-אל, ראה את עדויות השוטרים כמקורפלות ביותר, זיכה את הנאשם מהאשמת מעשה

ממפיות אחרות. באחד מימות הגשם הפתיעו שוטרים שפרצו לחדרו של יעקב אותו ואת נערותו, הוציאו מתחת למזונו אק'דח ומספר כדורים. לדברי יעקב התקשרה אמו עם המשטרה, הודיעה על מחבוא נשק בביתו מתוך כוונה להביא למעצרו של יעקב. כוונתה: מוטב לבנה לשבת בבית-הסוהר מאשר לשאת נערה יהודיה. סיים יעקב את עדותו: "אני לא אחתר, אנו אוהבים אחד את השני ונתחתן למרות הכל!"

התובע, אליעזר לייבסון, חקר גם את חב'רתו היפהפיה של יעקב, שאישרה את עדותו והסבירה כי גם הוריה אינם שבעים רצון מאהבתה לפועל הארמני. הודעתו של התובע כי ליעקב עבר פלילי לא השפיעה על הנערה שהסבירה כי הדבר ידוע לה. לדעתה יסתדר הכל לאחר שינשאו זה לזאת.

לשאלותיו זורעות-המבוכה של התובע ל'סיבת הימצאה בחדרו של יעקב, שעה שאינו נשואה לו, היתה לעדה תשובה ברורה: "אנחנו אוהבים!"

לשאלה השנייה של התובע, מדוע לא גילו את האמת בפני המשטרה שעה שנעצרו, היר'תה לחברת-יעקב תשובה מתקבלת על הד'עת: כאשר הובאו לתחנת המשטרה התברר להם שהשוטר שרשם את עדותם מכירם מ'מסיבות אחרות והם ביכרו לא לספר לו את האמת. המסיבות בהם נפגשו עם אותו שו'טר: הסלת כוסות מספר בראשו מידיה של הצעירה בזמן קטטה כהפה יפואי. השופט קסאן לא רצה לחרוץ את גורל הנאשבים בהיסח הדעת, החליט לברר את התנהגותה של החתונת לעתיד ביתר דיוק, דחה את השמעת פסק-הדין.

סופה של חתונת

זילייט וגי'אן היתה אמה של קלרה. קלרה היא אשתו של יצחק נוגסי. יצחק נוגסי היה, לפיכך, חתנה של זילייט וגי'אן. עד לפני זמן קצר היה זה המשולש המפורסם ביותר בשכונת סחנה דרוזית, יפו. נראה היה ש'יצחק נוגסי בן ה-64, סבר שחתונתו הוקנה (73), הורסת לו את חיי המשפחה, לכן ניסה, בכל הזדמנות, לסלקה מהבית, ואם גם ב'צערות בלבד, שהיו אוספות סביב ביתו קהל גדול של חובבי מריבות משפחתיות.

הצופים היו נהנים למראה יצחק המצביע על הבית שממול לביתו וצועק לעומת מחתו: "הסתלקי מכאן, צאי החוצה למושב הזק'נים!" בפעם האחרונה כשניסה לגרשה אל מושב הזקנים, הגיבה זילייט הזקנה, המטי'רה על ראש נוגסי קללות נמרצות. נוגסי הרים אבן, השליכה על חמתו, פצעה בפניה שהובו דם. השכנים שוכחו במקום כתמיד, השיבו את רוחה וניקו את פצעה. כאשר הכניסוה לתוך הבית, דחפה את האוחזים בה, פינתה לעצמה דרך, נשאה את ראשה בגאווה ויצאה החוצה כשהיא מסבירה: "לא רוצה לשבת בבית הזה!"

היא יצאה אל רצועת החול שממול הבית, התישבה על אחת האבנים הגבוהות ובכתה. לפתע צנחה ארצה ונפלה אינ'אונים. כשה'רופא, שהוזעק למקום, קבע שזילייט וגי'אן שבקה חיים לכל חי, פרצו השכנים בזעם רב לביתו של יצחק נוגסי, רצו לערוך בו משפט לינץ. אך הרופא הרגיע את ההמון המסת'ער: "זילייט נפחה את שמתה אחר שבסך לבה". במשטרה נשבע נוגסי, למרות שלא נראה כמתאבל על חמתו הזקנה, בחייו: "לא התכוונתי להרוג אותה!"

משפט

לא כדאי להתעצבן

סמל משטרה ושוטר לבושים אורחית הס'תובבו בתחנת האוטובוסים המרכזית, תל-אביב, פקחו עין על התורים הארוכים שהת'פתלו ליד כל מכונית. תפקידם היה להגן על הנוסעים מפני כייסים. מדי יום נרשמה תלונה אחת או שתיים על גניבת כיס בתחנת המרכזית, מקום שעומדי-תורים מיוגעים נות'נים ליד זרה לחטט בכיסיהם בקלות-ידיהם.

בשעה ארבע, כאשר הדוחק היה כה גדול עד שהסמל והשוטר היו נאלצים להחזיק איש ברעהו כשרצו להחליף מלים מספר, הר'גיש הסמל בגבר גבה-קומה שהסתובב בין התורים ללא הרף, בלי שיעצור באחד מהם ליותר מחוקת מספר. הסמל והשוטר תחלו מתבוננים בתנועותיו של האלמוני, ובמיוחד בתנועות ידיו, כדי להקפיד על כך שלא תנו'חנה בכיס זולתו.

האלמוני התקרב לתור לאוטובוס מספר 5, ניצב מאחורי גברת בעלת מידות, דרך על מקומו דקות מספר, עבר לתור אחר. הסמל, שרצה למנוע את הצווחה המוכרת "וי לי.

זרובה על המושב שמאחוריו, העבירו אל חבריו החקוקים בצירוף ארבעה שקי לחם ומיכל מים, שעליו התנפלו המטיילים הצמ'אים. ואילו על הלחם אמרו בגבורה: "החזר אותו לתלאביב בצירוף נקוץ-הרגל, האנשים שם רעבים למיד".

כעבור ימים אחדים, נחת הפרימוס של שתקאי בשדה-התעופה של אילת משהתקרב הטייס למסעדת השק'ס, בקצו ממנו קילות צוהלים. 100 מטיילי הערבה סעדו את לבם בארוחה דשנה ובירה קרה.

קיצוב

תשעה רוכבים על סוס

בין שאר תפקידיה של מזכירות עיריית חיפה היא גם דואגת להספקת מספוא לבעלי-החיי של תושביה. כל המחזיק בעל-חיי בביתו חייב להודיע על כך למזכירות. הנותנת לו אישור והקצבה של מספוא במחיר הרשמי. בין הבקשות הרבות להקצבה הגיעה לעיר'רית חיפה גם בקשתו של מזרחי, תושב שכר'נת חואדי רושמייה, בעל סוס ועגלה. המזכירות כינה בבקשה, בדקה את העובדות, אישרה הקצבה של מספוא. יחד עם בקשה זו הגיעו גם עשרות בקשות נוספות מוגשות עלי-ידי אנשים שאף הם שמם מזרחי. הפקידים אישרו את הבקשות כי שם זה הוא אחד השכיחים ביותר בעדות המזרה.

עד אשר שם אחד המזכירים לב לעובדה כי לתשעה מבין המזרחים כותבי הבקשות היה סוס אחד בלבד, ושהם היו כולם תושבי ואדי רושמייה. הוא התעניין בדבר, הזמין את כל תשעת המבקשים לבוא בעת ובצוונה אחת לעירייה. בשעה הקבועה הופיע זקן בתי צר העירייה כשהוא מוביל סוס ועגלה. "שמי מזרחי, וזה הסוס שלי", הוא הודיע.

הפקיד חיכה שיופיעו יתר תשעה המזרחים. אולם לשוא.

כשראה הזקן כי אין הפקיד נותן לו לעזוב עד אשר יופיעו שאר המזרחים פנה אליו: "לא כדאי לך לחכות אדוני. לא יבוא שום מזרחי אחר. אני קיבלתי את כל תשע ההיר'מנות".

"ומה עם כל שאר הסוסים?" שאל הפקיד העיקש.

תובע מאיר נציה
שלוש אצבעות

"אתה לא מבין?" ענה הזקן. "אין יותר סוסים. כל הסוסים נכתבו על הסוס הזה. ה'בנים שלי כתבו אותם."

דרכי חיים

"אנחנו אוהבים!"

"אמי רצתה שאסר ולכן תחבה לי אקדח מתחת למזרון!" הכריז יעקב גרגורסיאן, פועל יפואי בן 21 שעה שהובא לדין באשמת נשיאת כלי-ידייה ללא רשיון.

בהתייצבו על דוכן העדים גולל יעקב ה'ארמני בפני השופט שלום קסאן את פרשת אהבתו שהביאה, לדעתו, למעצרו. "אמי אי'גנה רוצה באהבתי לבחורה יהודיה", סיפר יעקב על נערותו היהודיה עמה הוא חבר זה שנה למורת-רוחה של אמו הרוצה להשיאו לנערה נוצרית.

אם יעקב הגיחה בכך שהוא וחברתו נפ'גשים בחדרו ביפו, חיפשה תחבולה כדי ל'הפריד ביניהם. יעקב סוּען שלפי עצת אחד מקרובי המשפחה רכשה אמו אקדח וכדורים, סמנתם מתחת למזרון מלתו.

אורחים

הבלוף הגדול הוא אמת

מזה כשבועיים רגילות המסעדות לקבל אורח רח שאינו להוט כלל אחר אכילת בשר. אורח זה, גדליה רוזנר, מורה לעברית בן 43, מוותר על ארוחת בשר לא מפני שהוא צמחוני כי אם מפני שאינו יכול לוותר עליו כאן.

גדליה רוזנר, מורה בבית המדרש למורים לעברית של בואנוס איירס, בירת ארגנטינה, אשר בה יושבים כרבע מיליון יהודים, הגיע ארצה עם משלחת מורים בת 27 חברים מארצות דרום אמריקה. ביקורם בארץ, שצריך לארוך כחודש ימים, אורגן עלידי הסוכנות והקרן הקיימת, שהשתתפו גם בחלק מהוצאות הנסיעה («נוסעים חודשיים מארגנטינה וחזרה בשביל להיות חודש אחד בארץ»).

בשביל המורים היתה זו חוויה עמוקה. בי עיניהם כל דבר פלא: הסוירים וההרצאות שהסוכנות עורכת להם מלאים עניין וכל דבר הוא נושא להתלהבות. אולם מדי פעם גם מתחמקים כמה מן המורים מן התכנית הקבועה, עורכים סיורים פרטיים משלהם.

אחד מאלה שאינם מסתפקים בתכנית הרשמית הוא המורה רוזנר. מצוייד בתעודה מה סוכנות המאשרת כי גדליהו רוזנר הוא מורה לעברית מארגנטינה והמבקשת מכל הנוגע בדבר לעזור לו, הוא מופיע לפתע בבתי-ספר וסימניונים בארץ, מתעניין, שואל, רושם ומעל לכל — מתרשם.

כי גדליהו רוזנר יודע להעריך עבודה בש"ס החינוך. מזה 24 שנים הנה מורה לעברית, הספיק להיות מנהל בית-ספר יסודי, לייסד בית-ספר לעברית בסנטאגו, בירת צ'ילה, לעבוד בהוראה כשכיר ממשלת קולומביה. ארץ לא אין התעניינותו מוגבלת לשטח ההוראה העברית בלבד. לצד גדליהו רוזנר המורה קיים גם גד רוזנר הזמר.

למרות היותו אשכנזי יליד בסרביה התעניין גד רוזנר בזמרה העממית של יהודי ספרד, הפך במרוצת הזמן לאחד המומחים בשטח זה, שר בהזמנות שונות באמריקה הצפונית והדרומית. גם בישראל עמד לשדר מבחר נעימות מעל גלי קול ציון לגולה, אולם בני-סיעתו המית מאיטליה לארץ הצטנו, נאלץ לדחות את שידורו. אולם, הוא מבטיח, עוד ישמיע את קולו בארץ הקודש לפני שיחזור לארגנטינה.

משך כל השנים שאנו מלמדים עברית בי ארגנטינה היינו כחולמים, תארנו בלחש ובי רוב פרטים את נוף הארץ ותולדותיה לתלמידינו. היה זה בלוף אחד גדול, כי איש מאתנו לא ראה מימיו את הארץ אשר הרבה להרצות אודותיה. הוא מצא מלה משלו להגדיר את המצב בישראל: «נוראהוד» — ליד הרבים הנוראים המתרחשים שטופה כל הארץ, בעיניו, הוד של גבורה מעשית, ביצוע חזונות. «כשאחזור לארגנטינה», הוא אומר, «אאסוף את כל תלמידי ואומר להם: כל אשר סיפרתי לכם אודות הארץ עד עכשיו היה בלוף גדול. עכשיו הייתי שם וראיתי את האמת. והיא גדולה יותר, יפה יותר, מן הבלוף הגדול».

ארגונים

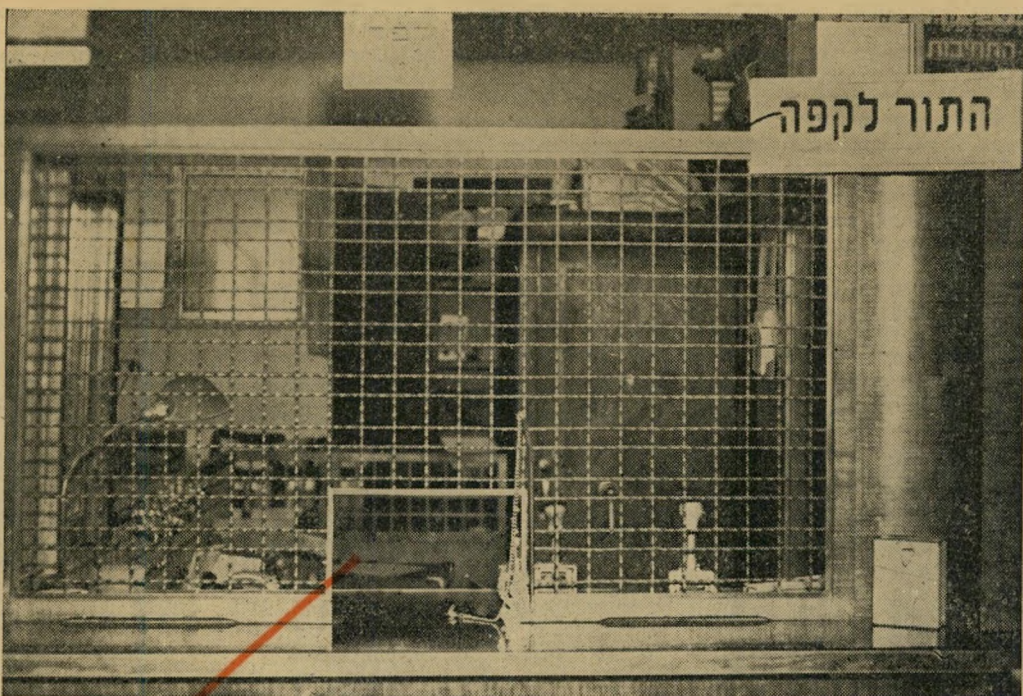
שני ותיקים, צעיר אחד

«ישראל!» קרא יושב-ראש הועידה. היתה זאת ישיבת הנעילה של הפדרציה העולמית של חיילים משוחררים שנערכה בנין האוניברסיטה המהודר שבבלגראד, בירת יוגוסלביה. לפני תום הועידה היתה צריכה כל אחת מ-24 המשלחות שנכחו להודיע על נציגה בועד הפועל של הפדרציה.

לכשהגיע תורה של ישראל קם משה עציון, 50, פקיד המרכז החקלאי של ההסתדרות, חייל לשעבר בבריגדה היהודית והודיע באנרגיות: בחירת המשלחת הישראלית — משה עציון.

דבריו נרשמו עלידי מזכיר הועידה והיו שבראש המשיך בסדר היום, הקריא שמות המשלחות האחרות. אולם ליד עציון ישבו בני חבריו למשלחת, ד"ר אליעזר זיו, רופא תל-אביב בן 45, משוחרר צה"ל ומשה רשקס, צעיר בן 24 שנפצע בקרבות שער-הגיא, בפה פעור. אף כי איש לא שם לב אליהם היתה תדהמתם עמוקה: שעה קלה לפני הישיבה התליטה המשלחת הישראלית בת שלושת החברים שהנציג הישראלי יהיה ד"ר זיו ולא משה עציון.

אילו רצו השניים יכלו לקום מיד לאחר הודעתו של עציון ולהכניס את דבריו, להודיע כי דובר המשלחת לא מסר בנאמנות את התלוטות משלחתו. אולם הם סלדו מפני השערוריות. בעיניהם היה מוטב לתת לדבר לעבור מאשר להצחיק את קהל הנאספים בוועידה. הם

14 שנה, שמונה שעות ליום, בילה גרשון פאר מאחורי הסורגים כקופאי נאמן על מנהליו בבנק פויכטונגר — — —

תו נתגלו בפאר דאחר שהוחל בדיונים על חי משאיומתן לשיומם מגרמניה. הסימנים גרמו עם אסון השטפתינות בשכונת מונטריפיורי שבו חזה מבקד לחלונות דירתו שכירי כתי השכונה. לאחר שהדאג את הנחלת הבנק במהומה שהקים בו בשעות עבודה: «יש לשנות את מבנה הבית שאינו עומד עד צדו הנכון», החליטה ההנהלה להעניק לו חופשת-מנוחה מיוחדת כמטכרית, שיוכחה בכך כשערווריות רחוב וניפוזי וגוניות ובקבר קו משקאות בכתי-קפה.

כאשר חזר ממטכרית מרטיעצבים פתח כי מסעימיופן במוצאי שבת, בדירת מיועדו מתיתיו פרדיון: «אני הודך לגמור עם בדי גוריון» הודיע לפרדיון וכשהפנה לו את גבו, חטף שבריות ערבית שהיתה תלויה על חי

— — — עד אשר תקפו הטירוף וחטף פניון מבית מתתיהו סרלין והשתמש בו להוצאת מפתחות הקופה — — —

— — — שאת כספה התחיל מחלק במעברות גליל

כספי הבנק, מ' מזחמה", הוציאה לירות ויצ' בנתניה, נכח "הדסה", ביקש סף, ללא נקודות חנות סירבה, ל שנתקע בכח כ חנות, הסתובב עיר וישב להגן דים, באחד מז נתגלה למשטרנות, שכינתים "המטורף מתן חותן. לאחר שנכח פתח-תקוה, סי המטמוון, נעתן קצין גרשון מז אזורחי כי יחד ככרי-בוכבא, ה הולך את הש תרת להפלת ליה לגבעה למחרת הפצ' לסורגי תאו ש החוזים לחולי מס. 135, המי פתח-תקוה, ת לכה אשה אוז מדמע שדושה טרגדיה משפך

— — — דהסה רייצנבאום, בעלת החנות לגלנטריה "הדסה", שיצאה לזהות, אחר שאיים עליה בפניון — — —

עבר על המדינה
זאת ששידחה אף
המתונים בתוש-
יתם משר ימים ר-
ורה האפורה של
ישראל, החזירה
ור, אל ספורי אג-
תעוליהם של ה-
ים, החל מרובין
אנגליה ועד לגר-

פאר, שנווד לפני
אום למשפחה כי-
סקי) כבארמכיה
יתיהחולים לחולי
ורה אחריה טרגי-
בצורת אשה צעיר
ילדים, בני 18 חר-
נה שנים.

ונה בהתפתחות
"שד גרשון פאר,
שזועזע ממסע ה-
התגיים לצבא ה-
מצפוניים, שוהרר
ח גידול בראשו,
בנק "פויכטונגר",
נילה אובדן שיווי
ת שז איצחק צי-
ורעות שלחצו על

קוי בשפיות דעי

החליטו לעורר את השאלה לכשיחזרו ליש-
רל.

ד"ר חרש: נכים. לא היה זה הסכסוך
הראשון בתולדות איגוד החיילים המשוחררים
בישראל. מאז קיבל את צורתו הנוכחית, עם
הצטרפות נכי מלחמת השחרור, עוררו עצם
מבנהו והרכבו סכסוכים אינסופיים.

כאשר חלפה תקופת הקרבות והפצועים ה-
ראשונים של צה"ל החלו חושבים על עתידם,
החליטו להתארגן לאיגוד נכים אחד, הקימו,
כצעד ראשון, ועדים מקומיים בבתי-החולים
ובמחנות ההבראה הצבאיים בהם נמצאו.

לכשחפשו מסגרת רחבה יותר התקשרו עם
איגוד החיילים המשוחררים שנוסד בתמיכת
המוסדות הטרומודינתיים כאשר החלו המגוי-
סים הארצישראלים הראשונים משוחררים מן
הצבא הבריטי. איגוד זה נחשב בזמנו כחלק
בלתי נפרד של המוסדות הציבוריים מאחר
שחבריו שרתו בצבא זר והמוסדות הלאומיים
היו מעוניינים להשיג למענם את כל אשר
ניתן להשיג.

אולם כאשר התארגנו נכי צה"ל היה מצבם
שונה. כי תביעותיהם לשיקום ופיצויים לא
הוגשו לצבא זר בתמיכת המוסדות הלאומיים
המקומיים כי אם לאותם השלטונות המקו-
מיים. למעשה היתה הממשלה מעוניינת כי לא
יתלכדו תובעים אלה בגוף חזק מדי.

בהצטרפם לאיגוד החיילים המשוחררים ש-
שבק, למעשה, חיים — והתקיים רק בשם
ובתאוריה — היו הנכים הצעירים כזריקת דם
לתוך עורקים ישישים. אולם הזריקה היתה
כה תוססת וחזקה עד כי לא יכלו העורקים
לעמוד בלחצם.

לפי הסכם שנחתם בין נכי מלחמת השחרור
ובין האיגוד הוחלט כי הנכים יצטרפו לאיגוד
כסקציה, תחת מרותם של המוסדות העליו-
נים של האיגוד. אולם כעבור חצי שנה מרדה
הסקציה הצעירה באיגוד הנדרם. היא תבעה
ואף השיגה כי תיחשב כאגף נפרד בתוך האי-
גוד, עם נציג במזכירות וכי כל חברי הועד ה-
ארצי של הנכים יהיו במרכז האיגוד.

להסכם שני זה נוסף הסכם שלישי: אגף ה-
נכים יהיה עצמאי בענייני כספים ובתביעות
ופעולות הנוגעות לבעיות הנכים, עם תקי-
ציב נפרד משלו. כהכרה בחלקם של הנכים
באיגוד הוטל עליהם לשאת ב-75 אחוז מהור-
צאות האיגוד.

זריקה נוספת: הזמנות. עד אשר קי-
בל האיגוד הותיק זריקה חדשה שהמריצה
אותו לפעולה: בנובמבר 1950 הוקמה פדרצ-
יה בינלאומית של חיילים משוחררים. בועידה
הראשונה של הפדרציה, שנערכה בפאריס, לא
הוזמנה ישראל — מארגני הפדרציה לא ידעו
כי גם לישראל חיילים משוחררים משלה. או-
לם בועידה השנייה תוקן המעוות: במשרד אי-
גוד החיילים התלאביבי נתקבלה הזמנה להש-
תתף בועידה אשר תיערך ברומא. מזכירות ה-
איגוד החליטה לשגר שלושה נציגים — שניים
מן הותיקים ואחד מן הצעירים.

אולם קימה פתאומית זו לתחייה של ותיקי
האיגוד הצטמצמה לחברי המזכירות ולעסקנים
מעטים — שאר החברים חדלו מזמן לראות
את עצמם כחיילים משוחררים, הספיקו להסת-
דר בחיים האזרחיים.

כאשר באה ההזמנה לועידה השלישית של
בלגראד הוחלט לשמור על אותו עקרון בבחי-
רת הנציגות. שני ותיקים, צעיר אחד. אולם
הפעם לא הסתיימה הועידה, בשביל הישרא-
לים, עם נעילתה הרשמית. מיד עם שוב המס-
תחת ארצה, התכנסה המזכירות לדון במעשהו
של משה צעיון. ואילו הנכים הצעירים ראו
בדבר נקודת מפנה: לא יסבלו יותר קיפות
מצד הותיקים. אם לא ישונו היחסים בפנים ה-
איגוד ("לפתחות פיפטריפיטי") יעזבו הנכים
את האיגוד.

הועד הארצי של הנכים אף החליט להמליץ
בפני מועצת חברי העומדת להתכנס השבוע
ליצור גוף נפרד, "לצאת לעצמאות", כפי ש-
הגדירו זאת כמה מן הצעירים.

"מדוע לנו להיות קשורים לוקנים", אמר
אחד, "אם אינם מראים תפיסה מציאותית?
היום אנחנו החיילים המשוחררים, לא הם!"

הארץ

פשיטת לילה של יחידת סיור של כוחות
האוו"ם צפונית מערבית ליוניצ'ון הפכה לקרב
עם מחלקת צפונית שנמשך שנתיים וחצי.
(הצופה)

דוד בן-יוסף, סעד
זה אשר נאמר: להרוג קומוניסט ולנוח,
להרוג עוד קומוניסט ולנוח.

מר י. אבר"ך, סגן המנהל הכללי של משרד
התינוק והתרבות, עם כל הערכתו לתרומתו
של י. אבר"ך לבניין המשרד... (הארץ).

צבי שמואלביץ, רחובות
לפחות פקיד כנה אחד.

* מרכז זה כונס לאחרונה לפני שנה וחצי
— אולם המניין הדרוש לא טרח לבוא לקיים
את הישיבה.

— בגמר 8 השעות היה שב אל אשתו וילדיו בבית האפור המשתקף על פני הכביש ליד שכי מונטיפיורי —

— שהשוטר חיים פרידמן, 33 איש תחנת כפר
יונה, עצר את גרשון פאר בנתניה בעזרת —

— ובכך הושם הקץ לפרשת סירופו של גרשון פאר... מאחורי סורגי בית-החולים לחולי רוח, בעכו.

קור, מיהר אל מכר
אלקנה, התישב על ה-
אופנוע שהוציא מחצי
רו, נסע לדירות מנהי-
לי הבנק.

בדרכו חמד במכוני
נית, עזה וצינצו כד-
לת דירת עורר-הדרן
קוסובסקי עזימנת ל-
ודא את בעלות המכוני
נית. כשלא מצא את
בעליה בבית, חטף מי
ילדו אקדח-שעשועים,
המשיך במסעו לשני
מנהלים, והוציא מהם,
תחת לחץ איומי ה-
"אקדח" והפיגיון השי-
לופים, את מפתחות
קופת הבנק.

גברת ליאו פויכטוני-
גר, אשת מנהל הבנק,
שניסתה לשוא לחזי-
עין את המשטרה כי
פדפין שלה, שהיה מי-
נותקיקשר, אצה אל
הרחוב, אך עד אשר
הספיקה להתקשר עם
משטרת המחוז, שיכי-
נע פאר את שומר ה-
בנק (דבריו פאר כי
משטרה: "יקח") שהי-
מנהל שלחו להציג את

תחיתקוה, שתושביהן צחקו לסירופו שעה —

י ש"מחר תפרוץ
שק שהכני 145
חלקן במעברות.
חנות הגלנטריה
קנות גרבים בכי-
אחר שבועות ה-
ת איומיו בפניו
חדלפק, יצא מה-
יות מ-חוכות ה-
לאחר ליד הנדר-
הקפה, מקום ש-
עזרת בעלת החי-
זה בעתון אודות
יב", ויצאה לר-

פאר במשטרת
דגזות את מקום
זרתו לאחר שהי-
שכנעו, בלבוש
ו ירר למחתרת
הגבוהה. פאר
ים "חברי המח-
ושדה", באישון
מה ליד נתניה.
אחר כחה מבעד
שון פאר, בבית
בעכו. יבכית
א על פני דרך
יב, אימצה אל
ורטובת לחיים
זנות זעירים של

הטענה הרשמית: ההחלטה החדשה לא תחריג מתחומיה של "מלחמה מוגבלת", אלא תשנה את הגבולות לטובת אמריקה.

אסור להרגיז! שעה שהחלטה זו נתקבלה מאחורי דלתות סגורות, ליוה הנשיא טרומן ברוב איכות לשדה התעופה את אר רחו המכובד, אשר החלטה זו היא לו מפלה ניצחת. וינסטון צ'רצ'יל בא לארצות-הברית כשאות ממטרותיו העיקריות: לשכנע את האמריקאים לא לנקוט בצעדים נמרצים נגד הסינים. דעתו: מאז סתה-טונג עלול להפוך טיטו אסיאתי אם יימנעו מלהרגיזו.

אולם גם וינסטון צ'רצ'יל יודע כי בשנה של בחירות קשה מאד להטיף הגיון בבירת ארצות-הברית. חייך השועל הזקן, ואמר: מכיון שאני חצי אמריקאי (בזכות אמו הא מריקאית), שמא כדאי שאציג גם אני את מועמדותי לנשיאות. תהיה זאת הדרך הפשוטה ביותר להשיג את מטרותי בארצות-הברית. אלא שהדבר בלתי אפשרי מבחינה טכנית: למרות שארצות-הברית הן מדינת הגירה, לא יכול להיבחר כה נשיא אדם שלא נולד בה.

הים קברניט קשור להגה

הכותרות הגדולות של העתונות העולמית משך השבועות האחרונים לא תארו את ביקור צ'רצ'יל באמריקה או את המלחמה ביקוריה. גם התנחלויות או"ם לא זכו לכבוד זה ואילו הקרב בשערי הכנסת נדחק לפינות

הרי טרומן ווינסטון צ'רצ'יל בווישינגטון, באוהל מחומם, פנים סמוקים

האחריות. כל תשומת לב העולם היתה מרוכזת בנקודה קטנה באוקיינוס האטלנטי, בי אגו נוסעים אמריקאית בת 6711 טון.

אשר קברניטה היה קרלסן. כאשר ב-28 לדצמבר, פקד הקברניט הנרי ריק קרלסן על נוסעי האניה פליינג אנטר פרייז ואנשי צוותה לנטשה, לא עוררת הידיעה אלא התעניינות מוגבלת. אגו הטובעת בסערות החורף אינה מקרה נדיר.

גם כאשר באה הידיעה כי הקברניט עצמו נשאר על אנייתו הנוטה ב-70 מעלות על צדה עורר הדבר את התפעלות הסקרנים בלבד. חוגי הספנות הבינו כי החלטתו של קרלסן לא היתה מעשה גבורה חסר תכלית, אלא מילוי תפקיד מצד רב-חובל אמיץ הי יודע כי הנוהג הימי אוסר עליו לנטוש את אנייתו כל עוד קיימים סיכויים כי לא תטיב.

הוא ידע כי קברניט הנוטש את אנייתו אינו יכול לקבל פיקוד על אנייה אחרת כל עוד לא נתקיימה חקירה לנסיבות טביעת האניה, שתקבע אם לא היה בדבר רשלנות או חוסר יעילות של הקברניט. קברניט הנוטש את אנייתו, אובד כל סיכויים לשוב לאנייה הגורגה באם אין אנייתו טובעת. חברת הביטוח אינה חייבת לשלם פיצויים עבור פיצוץ או שרפה כל אניה אחרת יכולה לקחתה כשלל מופקר.

משך חמשה ימים עמדו ארבע אניות, שאצו לשירות קריאת ההצלה של הפליינג אנטר פרייז, נוכח הקברניט העיקש שקשר עצמו להגה. ביום הששי הופיעה במקום אניית-גור

* נפח רוב האניות הישראליות העובדות בקו אמריקה הוא כ-10,000 טון.

ארצות הברית שפת השוק ושפת הצלדה

באוהל המחומם של פאנמונג'ו אשר ביקוריה ישבו זה מול זה גנרלים סמוקי פנים, המטירו איש על רעהו גידופים בשפת השוק (בשלוש השפות), כינו זה את זה ב"תוארים כגון "בנדיטים", "פושעים", "שורדים".

אותה שעה ישבו בבית המפורסם בין חמש הצלעות, בחדש-טונג, מקום משכנו של הר משרד לענייני הגנה, ראשי השירותים המזוינים האמריקאים וקיבלו בשקט, ללא פריסום יתר, החלטה גורלית. עתונאי העולם (והארץ) כמעט ולא שמו לב לידיעה הקטנה, העלולה לשנות את ההיסטוריה.

החליטה הוועדה של ראשי המטות של צבא ארצות-הברית: ייתכן מאד שהקומוניסטים אינם מעוניינים כלל ששביית הנשק הארצית של היום תהפך שביית נשק רשמית, שתאפשר לאמריקאים להוציא את מרבית חייליהם מקוריאה ולהעבירם למקומות תורפה אחרים. המשכת המצב הקיים מניקה לי אמריקה, מרתקת את מיטב כוחותיה לשדה מערכה מרוחק ובלתי חיוני, בלי כל אפשרות להביא את המלחמה נגד סין העממית לידי הכרעה אמיתית.

התכנית החדשה, שאושרה עקרונית: אמריקה תוציא את מרבית חייליה מקוריאה. אם כוחות סין יעברו את קו החזית הנוכחית בקרב, או יפרו את קו שביית הנשק אם יושג הסכם עליו, לא תענה אמריקה בהתק

גרעין עמית

מפגש ראשון של המעוניינים להצטרף לגרעין במחוז חיפה יתקיים השבת, 26.1, בשעה 11.00 בבית אורי בר-און, רח' צפת מס' 9, ההר הכרמל, חיפה. החברים מתבקשים לדייק.

כל חברי הגרעין מתבקשים להעביר את דמי החבר החדשיים שלהם בסך 500 פרוטה ומעלה ליצחק גרן, ת.ד. 136, תל-אביב. הכסף ירוש באופן רחוק להכנת יום העיון.

כל החברים הרוצים להשתתף ביום העיון ועדין לא נרשמו לגרעין, מתבקשים לפנות בכתב לת.ד. 136 תל-אביב.

זאת אמר דוקטור חדר:

פרי-הדר על שולחןך ירחיק מחלה ממך!

עשיר בוויטמין C

„אולפן גרג“

בהנהלת מר ח. ברקמא (קמפינסקי) פותח ב-1 בפברואר קורסים חדשים ב-

קצרנות

עברית או אנגלית הרשמות עד לתאריך ה-7 כולקמן:

חיפה: בימים א', ה' בשעות 14-17; 21-20. ביום ד' בשעות 14-16 אצל מר ברקמא, רח' פבונר 19.

תל-אביב: ביום ב' בשעות 14-17; 21-20. ביום ד' בשעות 14-10 במלון "אירופה", רח' אלנבי 42, טל. 2913.

ירושלים: בכל ימי השבוע בביה"ס "הפקיד", רח' אחריו 7, טל. 4748.

ההצלה מובטחת הערה - נא לשים לב לימים ולשעות הנ"ל.

מיוצר בצבעים מאת גברילה רוזנל עכשיו הזמן ליש לו ח' לחון לארץ. המחיר 2.250 ל"י. ההוצאה: א.י. הרצלדרר תל-אביב, רחוב אלנבי 56.

תרופה בטוחה נגד: ריבאמיוס | אישיאם | לוסבאנו | גרפה | כאביראש | כאבי פרקים ואברים | סוגל - תרופה עולמית, פרי חקירה של המדע השוויצרי

נסיון אחד משכנע

אמנות הדבור

זכרון טוב, כושר רכז, הופעה, כח שפוט עצמי, רצון חזק, מרץ לעבודה, רגשי בישנות, קומפלכסים סכסואליים על כל הבעיות האלה תתעץ עם

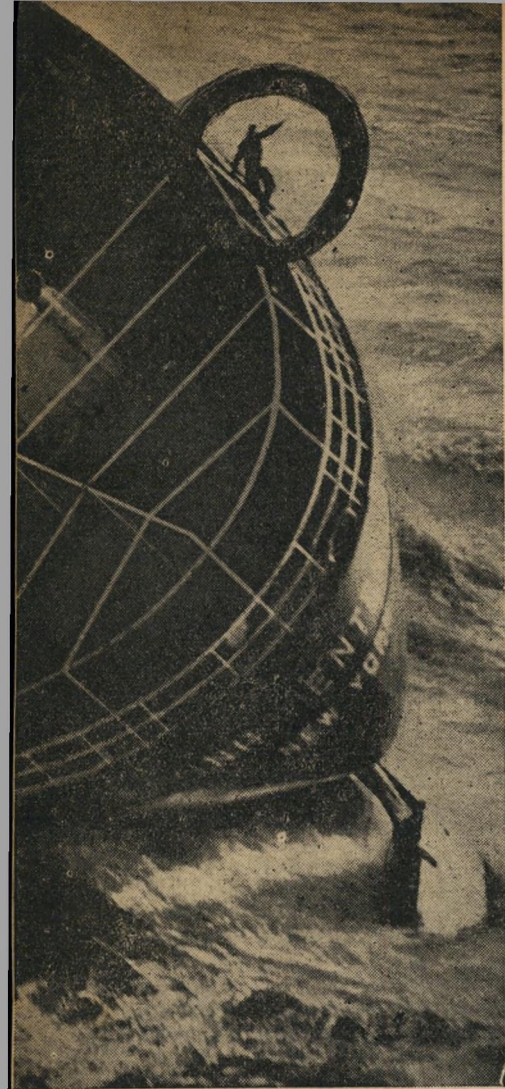
פרופ' מריאן ת"א, רח' אלנבי 11 10-11

ה"פסיכוסקופ" של

פרופ' מריאן

המכשיר אשר עונה באופן אוטומטי על כל השאלות הנוגעות לנפש האדם. חשוב בעת בחירת מקצוע, קביעת הפרעות פסיכיות וכו' וכו'.

הרשמה לבדיקה: בכל יום 10-1, 4-7. רח' אלנבי 11, ת"א

לתמהוה המלך התברר כי הווג קרלסן עזב את דניה.

היה זה מעשה זריזות מיוחד של העתון דייילי אקספרס, גדול עיתוני אנגליה, ששלח למקום נציג מיוחד, שהטיס, תוך חמש שעות מהגיעו, את ההורים הזקנים לאנגליה, להיות נוכחים בשעת חזרת בנם. השבועון מאג' הצרפתי הכניס לפעולה עשרה כתבים וצלמים, שהסתייעו גם באוירון מיוחד לצלם את נסיון הצלת האניה. סופר מיוחד של השבועון הצליח להשיג ממשפחת קרלסן אלבום תמונות המתארות את חייו של הגיבור מן שחר ילדותו ועד חודש לפני טביעת האניה.

אולם לרוע מזלו של הקברניט ניתק הכבל המקשר את הפליינג אנטרפרייז לאניית הגרר. מחמת הסערה הקשה ששררה לא יכלו המצילים לחדש את הקשר והפליינג אנטרפרייז ירדה למצולות, כשקרלסן עצמו קופץ מעל סיפונה ברגע האחרון, יחד עם קברניט אנית הגרר שהצטרף אליו.

כשנתקבל הקברניט האמיץ ע"י המוני הבריטים שהגיעו לקראתו, ואחריתם ע"י מיליוני בני ניויורק, עיר מגוריו, והופיע לפני מצלמות הטלביזיה שהעבירו את דמות דיוקנו למיליוני בתים אמריקאים, הפך לאיש החשוב ביותר בעולם. רק דבר אחד עוד היה חסר: שיקומו ברחבי המדינה מועדונים של חסידי "קרלסן לנשיאות!"

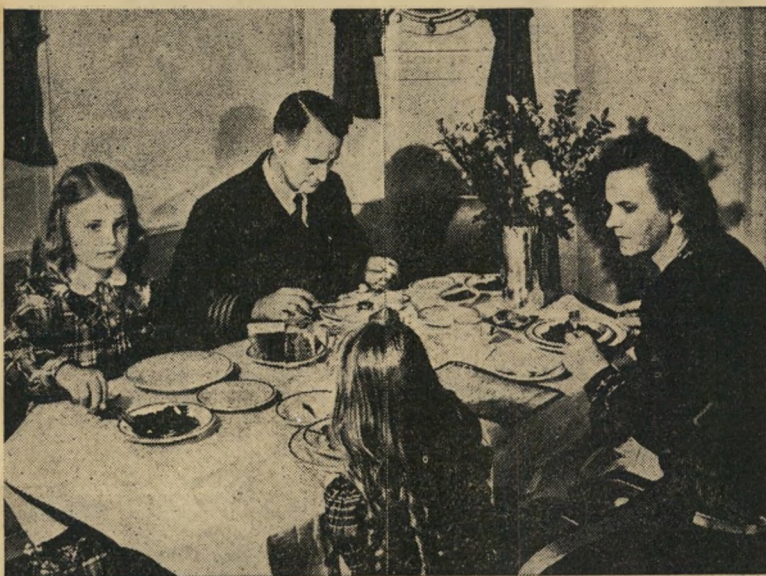
שקיבלה על עצמה לגרור את האנייה המוכה לנמל הצלה באנגליה. ואז נתגלה אופיו המיוחד של קרלסן: על אף היותו פטור מכל התחייבות נוספת, סרב לנטוש את אנייתו. **אלבום תמונות.** באותו רגע חדל הנייץ להיות דבר של מה בכך, תאונה ימית שיגרתי. עתוני העולם החלו מתמלאים סרורים אודות הקברניט הגיבור, משפחתו, עברו, אישיותו ודרך חייו. הם גילו כי הנריק קורט קרלסן נולד לפני 37 שנים בעיירה הקטנה אלסינור, דניה, ממנה הגר לארצות הברית, בהן התחתן עם דנית שהכירה מזמן שרותו על אנייה פולנית בה עבדה כמארכת. הוא אב לשתי בנות, קברניט בחברת הספינות קרל איסטרברנסן.

לפני קבלו לידו את הפיקוד על הפליינג אנטרפרייז פקד קרלסן על אניית נוסעים אחת של אותה חברת. לדרגת קברניט הגיע לאחר 23 שנות שירות על הים בתפקידים שונים, בעלותו בסולם הפיקוד ממגיש אוכל בחדר הקצינים. בין השאר היה גם, לזמן מה, קברניט של אניית דייג בים הצפוני, הצטיין ביכולים גדולים מן הרגילים.

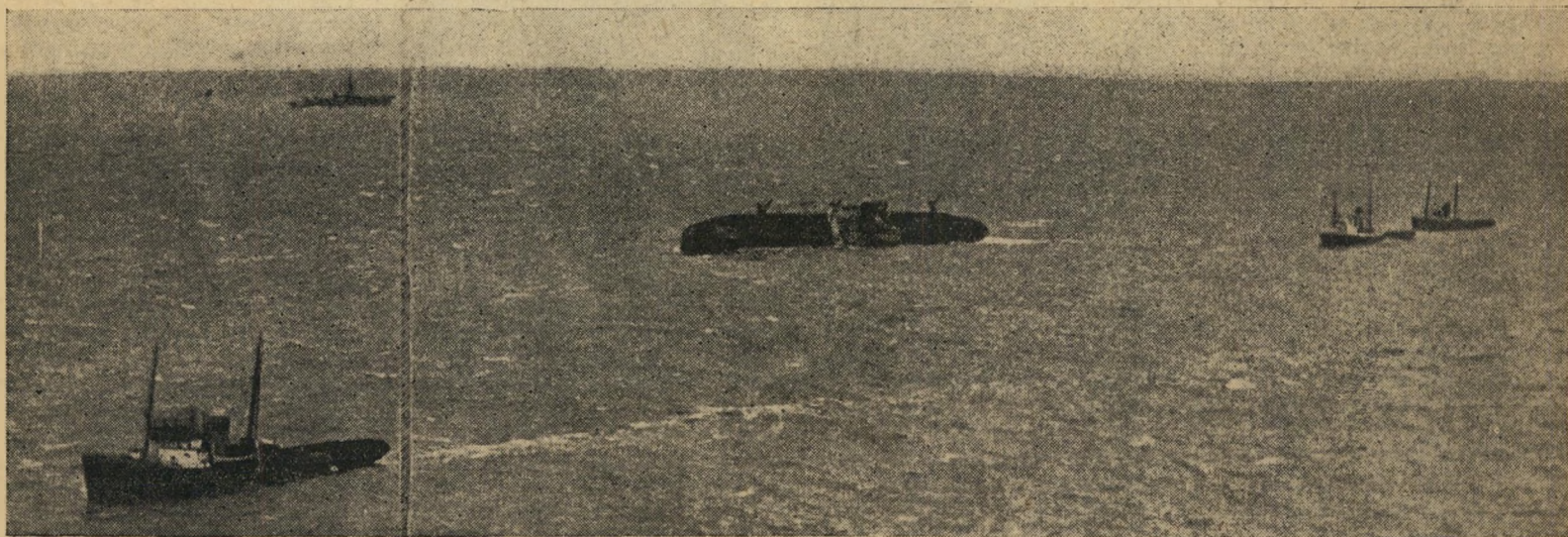
הוריו של הקברניט, זקנים שחיו בשקט בקופנהאגן, הפכו כיום למוקד התעניינות ציבורית, שמעו על אות הגבורה שמלך דניה העניק לבנם. יום אחד אף שלח המלך הזמנה לווג הזקן, ביקש לראותם בארמונו. אולם

מוזכרת. התמונה (למעלה) המראה את הקברניט הנריק קרלסן בתאו על האניה פליינג אנטרפרייז צולמה לפני חודש ונשלחה להוריו הזקנים בדניה. משמאל נראית משפחת הקברניט (אשתו אגנס ושתי בנותיו) בארוחת צהרים באניה, שעה שעגנה בנמל ניויורק. לפני קבלו את פיקוד הפליינג אנטרפרייז היה קרלסן קברניט אניה אחרת של אותה חברה אשר כה הרבה להגן על רכושיה.

פרידה. משך למעלה משבועיים החזיק הי קברניט האמיץ מעמד על האניה העזובה שנטתה כל הזמן על צדה לאחר שדפנה נבקעה. גם כאשר באה לעזרתו אניית גרר בריטית, שקשרה את הפליינג אנטרפרייז והחלה גרר את אותה אחריו, סרב קרלסן לנטוש את אנייתו. אולם לבסוף, כאשר נקרע הכבל המיקשר בשעת סערה חזקה, הוא נאלץ לקפוץ אל הים. זקות ספורות אחרי כן היא טבעה.

קבלת פנים.

הפליינג אנטרפרייז הנייץ על צדה, לפני שנקשרה לאניית הגרר (למעלה). במרחק נראית אניית המשחית האמריקאית ג'ון ויקס שחשה לעזרתה ונשארה במקום עד הרגע האחרון. תמונה זו צולמה מאחד האוירונים שחגו כמעט בלי הפסק מעל לאניה. בהתחלה אף הוצע לקרלסן להימלט מאנייתו על ידי הליקופטר שינחת במיוחד על גבי האניה בלב ים. אולם הקברניט סירב. וכשבאה שעה לקפוץ מן האניה שוב לא אפשר מזג האוויר הגרוע נחיתה של הליקופטר. מימין נראית אניית המשחית בהגיעה לנמל פליינג מות באנגליה, כשעל סיפונה הקברניט הניצול. על המזח חיכו אלפי סקרנים, עתונאים, צלמים ומסריטים ללא ספור שבאו לחזות בימאי שהפך גיבור עולמי. משמאל: הוריו של קרלסן שהוטסו מן דניה במיוחד, לקבל את פני בנם באנגליה.

סרטים

"מחלקת הלחם"

הבמאי הצרפתי מוריס קלוש נטל רומאן זעיר המכיל את כל הסממנים הרגילים: רצח, הטלת אשמה על אשה חפה מפשע, גילת ילדים מחזיק אמם, פגישתם מחדש לאחר הרפתקות מרובות וסבל ממושך, נבל הבא על ענשו וכן הלאה — והפך אותו לאגדת עם שבה קבלו כל היסטורות המגזונים והבלתי מתקבלים על הדעת הללו משמעות אחרת לחלוטין, פשר דמיוני, אגדי, המעבר על יפה: מחלקת הלחם הוא סרט עדין, פשוט, חסר רגשנות יותר משוחק בכשרון ביחוד על ידי השחקנית האיטלקית ויווי גיאיו ושחקן האופי הצרפתי ז'אן טיסייה.

ז'אן היא אשה אלמנה ואם לילד וילדה רכים אשר פועל בית-החרושת ז'אק גארו מתאהב בה. כאשר היא משיבה את פניו רי קם, מצית ז'אק תקופ האמוק את בית-החרושת, הורג את בעל המפעל, שודד את כספו ונמלט. המשטרה סבורה שז'אן היא הרוצחת, היא מובאת למשפט ונידונה למאסר עולם. לילדה נלקחים ממנה, הבן לביתו של צייר מפורסם המאמץ אותו לבנו, הבת נלקחת לבית יתומים.

כעבור שנים נמלסת האשה מבית-הסוהר, מגיעה לפאריס, מנסה למצוא את האיש ש' עולל לה את העוול הגורא והמסתתר עתה מאחורי שם בדוי. הוא התעשר בינתיים, חי בארמון מפואר ביחד עם בתו, נערה מפוקת וחולנית. כאשר נודע לז'אק שמחפשים אותו, הוא מנסה להרוג את ז'אן, שקיבלה עבודת מחלקת לחם, אולם ללא הצלחה. סופו להתגלות, להלקח אל התלייה, בעוד שז'אן, כמור בן, מוצאת את ילדיה.

התיה זו אינולה, כמובן, לבקש כאן את ההגיון הריאליסטי. קלוש, במאי מן המצוי יינים שבצרפת, מראה את המאה ה-19 כפי שנצטיירה בדמיונם של קוראי הרומאנים ב' אותה תקופה, אלא שהכל עשוי בטעם רב ועל הסרט, מתוצרת צרפתית-איטלקית, נסר כה עדינות גאלית אופיינית. אין הוא קל ב' ראיה והוא משרך את דרכו העלילתית קצת בעצלתיים. אולם הרוצה במשהו חורג מן השיגרה, במשהו שיש צורך בקצת מאמץ ורכוז כדי ליהנות ממנו, מחזקת הלחם הוא הסרט שבבילוי.

"קדא לי מיסטר"

קדא לי מיסטר היה פעם רביו מוסיקלי (מאת הארולד רוס וארנולד אוירבך) ששעשע בהצלחה ניכרת את קהל מבקרי התיאטרון בניו-יורק. על הבד הריהו סרטו שאין בינו לבין ההופעה הבמתית אלא דמיונו של השם. הוא מכיל שלל צבעים, עלילה מגוחכת וקטעים מוסיקאליים טובים אחדים המבוצעים בהצלחה על ידי רגליה החשופות של בטי גרייבל.

העלילה קובעת שבטי עוסקת בבידור חיילי אמריקאים ביפן, מכינה רביו בו היא משתתפת בעצמה במספר תלבושות מקוצרות כהלה. כשאנה נומרת או רוקדת הריה מריבה עם בעלה (דן דיילי) או מפנה את מקומה לקומיקאי דאני תומאס שבחלקו נפלו כמה מן הקטעים הטובים ביותר בסרט.

ראש או רגליים? בטי גרייבל אינה שחקנית גדולה — יש אמרים, ולא ללא הצדקה מסויימת, שבכלל אינה יודעת לשחק — אבל הבמה טבועה בדמה. בטי, בתו של סוחר אמיד, החלה לרקוד עוד בהיותה ילדה קטנה, הופיעה בעיר מולדתה (ניו יורק) במספר הצגות מקצועיות. היא היתה בת 14 כאשר השתקעה, ביחד עם אמה, בהר ליבוכה: לחלוקה את עיר הסרטים.

הכיבוש היה קשה ומושך. לאחר שנה של תופעות בקומדיות המוסיקליות הראשוניות (זה היה ב-1930) כרקדנית מן השורה, קבלה תפקיד פחות בסרט של אדי קאסר, אולם, בניגוד לתקוותה, איש לא "גילה" או תה, ובטי נאלצה לנטוש את האולפן, לבקש לעצמה תפקידים בתיאטרון מקומי, הופיעה במחזה אחד לצדה של ברברה סטאוויק.

כאן נתגלתה לראשונה, אולם לא עלידי אחד מאילי הקולנוע, כי אם סד פיו ריטו, מנצח תזמורת רוקדים ידועה, שצרף אותה אל להקתו כזמרת. קולה התאים למוסיקה הרומאנטית שריטו התמחה בה והשם גרייבל תה, בפעם הראשונה, להיות נישא על שפתים. עתה היתה הדלת לאולפן יותר פתוחה בפניה, אבל היה זה הפתח לתפקידים קטנים בסרטים של מה בכך. רק תפקיד טוב אחד נפל בחלקה אותם הימים, בסרטם של ג'ינגר רוג'רס ופרד אסטייר הגרושה העלייזה.

אולם הוליכוד לא אפשרה לגרייבל התפתחות נוספת. היא נשארה, בדומה לנערות יפות אחרות בעיר הקולנוע, שחקנית קטנה בתפקידים קטנים. פרט לפרסומות שזכתה בה עקב נשואיה לילדה-פלא לשעבר ג'יני קוגאן, נוכחה שהיא דורכת במקום. לזה שמו לב גם מנהלי אולפנה, פארמאונט, החליטו להניח לחורה שלה עמם להסתיים ללא שיחדשוהו ובטי עזבה את הוליכוד, נסעה ל'ניו-יורק.

כאן קבלו אותה בזרועות פתוחות, נתנו לה תפקיד ראשי בקומדיה המוסיקלית דיו בארי היתה גברת הגונה. ולאחר שהמחזה הצליח במידה רבה (בדומה להצלחות המתוראות בסרטים כה רבים שגרייבל הופיעה בהם מאז) החלו אנשי הוליכוד להרהר אם לא שגו בהניחם לנתח אנטומי כזה להחליף מידיהם לאחר שהיה מונח זמן ארוך כל-כך על צלחתם. כאן אירע עוד משהו הלקוח, כאילו, מאחד מסרטיה המוסיקאליים של גרייבל: שחקנית אלס פיי שהיתה צריכה ל' בל:

מדתם היא חובה לבן-אנושית קדושה. בדם כבשתיה יכול לשמש דוגמה נאה, ונדירה, של גישה הוליכודית רצינית לאמת ההיסטורית.

תמונות הפתיחה בסרטו של הבמאי רוברט וייז מראות מחנה שבויים דרומאים (בדם כבשתיה הוא על רקע מלחמת האזרחים האמריקאית) במדינת אילינוי בצפון. המחנה נמצא בלבה של אדמת ביצות, תנאי המחיה איזמים ואנשים נופלים במאותיהם במגפות. אין פלא, איפוא, ששבוי דרומאי, סגן-אלוף קליי טאקר (ג'וזף קוטן), ואחדים מאנשיו, מקבלים את הצעתו של סרן צפונאי, מארק ברדפורד (קורנל וואלד), ממירים את תלבושתם האפורה במדי הצפון הכחולים, הולכים, כחיליו הנאמנים של הנשיא לינקולן, להגן על גבולה המערבי של ארצות-הברית, הרחק מן המערכה הפנימית, מפני התקפות האינדיאנים.

קליי, שדרגת סגן נקבעה לו, מגיע עם פלוגתו למבצר-תורן במדינת קולוראדו. ה'

בטי גרייבל — הראש
נתח אנטומי...

בטי גרייבל — הרגליים
...מונח על צלחת

מפקד המקומי הוא רבי-סרן קניסטון (ג'ף צ'נדלר), חייל תקיף-יד ששנאה עזה לדרום מפעמת בלבו. עד מהרה מתגלים חכוכים חריפים בינו לבין האנשים החדשים והדרום מאים מחליטים לערוק בהזדמנות הראשונה. אולם משנערכת על המבצר התקפה אינדיאנית, באשמתו של קניסטון שהרג בהם קר את בנו של ראש השבט האינדיאני, הם קר רים לתחלף לעזרת הנצורים. ברם, ההתקפה אינה נבלמת בכוח הנשק, אלא ע"י הקרבה עצמית של קניסטון.

המגרת הבולטת בסרט היא הכנסתה של לינדה דארנל בתפקיד מרכזי שאינו מוסיף ולא כלום לעלילה, כנערה ספרדית המשמשת עילה לכמה שיחות-אהבה כביכול, מאיטות במידה רבה את קצבו של הסרט. אולם בדם כבשתיה מתעורר לתחייה בקטעי הפעולה. הקרב המשמש שיאו של הסרט הוא מן ה'ריאליסטיים שנראו על הבד בסרטים מן ה'סוג הזה. מבחינה צילומית מלאכתו של ה'מסריט ליאון שאמריו ראוייה לשבח מיוחד והנוף של קולוראדו משמש רקע רבי-רושם לעלילה.

ספורט או קולנוע? כאשר סיים ג'ף

(חבר במדבר) צ'נדלר את הגימנסיה בברוקלין, בה הצטיין בעיקר בהצגות בית-הספר ובספורט, פנתה אליו אחת המכללות האמריקאיות הידועות בהצעה שיקבל מאתה סטריפנדיה, יצטרף לקבוצת הכדורגל שלה. צ'נדלר דחה את ההצעה שכל צעיר אמריקאי ה'מכבד את עצמו היה קופץ עליה בששון, נועד עם שניים מידידיו ויסד להקת שחקנים שהציגה תוך שנים אחדות מספר גדול של מחזות, משיקספיר ועד קומדיות מודרניות שבמודרניות.

כאשר התקיפו היפאנים את פירל הארבור חקע הצבא מבט אחד בצ'נדלר, ראה אותו במלוא קומתו (1.92 מ'), כחור חסון (105 קילו), רחב כתפיים, מוצק ובגיל הגיוס (23), מהר להלביש עליו מדים. ארבע שנים עשה צ'נדלר בצבא, נדד מחזות ממזרח לסוללת תותחים נגד-מטוסים ומשם, בדרגת סגן, ל'יחידת חי"ר.

משפשט את המדים נסע, לאחר אמירת שלום חטופה מבית הוריו בניו-יורק, להוליווד, לנסות שם את מזלו. כיוון שלא עלה בידו לקבל עבודה בסרטים, פנה לרחיו, קולו העמוק והגברי הקנה לו שני תפקידים ב'סידורת הסככים ידועות': "מייקל שיין, בלש" (צ'נדלר היה הבלש) ו"העלמה ברוקס שלנו" (בה שחק לצדה של איוו ארדן).

היה זה, בעצם, קולו, כפי שנשמע באוזני אילי חברה ויניברסאל, שהקנה לו תפקיד לא גדול בסרט-הרפתקות. לאחר שהגיעו לחדר ההקדנה צלמיו היום הראשון נוכחו הכל ש'ג'ף הוא גם פוטוגני; עד מהרה הוחתם על חוזה לחקופה ממושכת.

צ'נדלר הוא שחקן בעל כוח המשתפר מ'סרט לסרט. מזלו הרע גרם לו להופיע בע'קר בסרטים שאינם בעלי-רמה גבוהה, אולם באחד הימים, כאשר יופיע בתפקיד ממזרח ראשונה, הוא עלול להפתיע אפילו את אלה התולים בו תקוות גדולות.

הוליכוד

סטירת לחי למרד

כאשר נקרא קארל פורמן, שותפו של סטאנלי קריימר (העולם הזה 741), ומחבר התסריטים שלו, להעיד בפני ועדה החוקרת את הפעילות הקומוניסטית בהוליכוד, הכריז שמעולם לא היה קומוניסט, אך סרב לענות על שאלות אחרות, התנהגות שאינה נחשבת למנומסת ביותר ושהיתה, סבר קריימר, יכו' לה לסכן את עתידה של חברה הסרטים ה'צעירה שלו. אי לזאת נאלץ פורמאן למכור את מגיותיו ולהסתלק מיחידת ההסרטה ה'מצוינת שידו היתה ביסודו.

אולם בזה לא נסתיימו צרותיו של קריימר. הידיעה שהוא מסריט את מותו של סוכן עוררה את חמתו של ג'י. ב. שיף, מנהל ה'מחלקה לסוכנות בפאקולטה למסחר של ה'מכללה העירונית בניו-יורק. שיף טען, בנאום ארוך, שהסרט שופך אור לא נכון על מק'צוע נכבד במבנה החיים האמריקאי. "וילי לומאן היה נכשל לא רק כסוכן-נוסע, אלא בכל מקצוע שהיה בוחר בו, אפילו הפקת סרטים".

מצי ארצות-הברית קבל קריימר סטירת לחי כהצרת סרוב להניח לו להשתמש במת'קנים ימיים ממשלתיים לצורך הכנת סרטו המרד על הים. טענו המלחים: "מעולם לא היה מרד בצי של ארצות-הברית ודמות רב'החובל כפי שהיא צריכה להופיע בסרט אי'נה לפי רוח המציאות". כאשר הפך קריימר את רביה-חובל מאיש צבא הקבע לאיש מי'לואים, עדיין לא סיפק את אנשי הצ'י. הב'רירה בידי קריימר: לרכך את התסריט עוד יותר או לא לבקש עזרה מן הצ'י.

בקצרה

"הנער מטקסאס". סרט רווי דמים ור'צח אודות השודד הנודע בילי הנער. אודי מארפי, גייל סטורם.

"הרייט קרייג". על מטרונתה אמריק'אית המבכרת את ביתה על בעלה. ג'ון קרד'פורד, וונדל קורי.

"השוררים האמיצים". האמת על ה'אכזרי בשעשועים: מלחמת השוררים. מל'פרר, אנתוני קוין.

"צפור ג'ן-עין". בעיות גזעיות באיי ה'אוקיינוס השקט. לואי ז'ורדאן, דברה פינט.

"חלוצים ובוגדים". תככים, אינדיאנים והרבה דם בסרט הרפתקאות על רקע מלחמת האזרחים האמריקאית. ארלין דאל, גיאל מק'ריא.

אוסף של חיות

תום נטש את ביתו בהתיאשו מחיי היום-יום בדירת הירכתיים הצנועה שחלק עם אמו, אמנה, ואחותו לורה. שלושת בני המשפחה ניהלו מערכה בלתי פוסקת נגד סדר חייהם שלא עלה יפה.

האם (רוזה ליכטנשטיין) שקועה בעברה הר' ודרר, שעה ש-17 בני טובים, בחירי עירה שבדרום ארצות-הברית, היו מחזרים אחריה. בינתיים היא שלטת במשפחה חסרת-האב, משגרת מדי בוקר את תום לעבודתו (ממכר נעלים) ואת הבת, בעלת הרגל הצולעת, לורה (חנה מירון), לבית-ספר לפקידות.

האם אינה מצליחה להכניח את ילדיה לנתיבי ההצלחה המקובלים, תום, הכותב שירים על קופסות הנעליים, בורח אחר ארוחת הערב לנשיית הקולנוע ולורה, שנששה את בית הספר (מתוך בישנות על פגימתה הגופנית חלתה במחשית קיבה) מצטעצעת באוסף ה' חיות עשירות הזכוכית ההופכות את דירת המשפחה לביבר זכוכית.

מתוך דאגה לחתן לבתה ממריצה אמנה את בנה להזמין את חברו לעבודה, גיים, לארוחת ערב. אך תפילה הלילית של האם לסנדל הר' הקטן בצורת ירח להביא אושר ומזל ל' בתה לא מתקבלת. גיים (נתן כוגן) מתגלה אמנם כחלוש נעוריה של לורה, שהתאהבה בו, מרחוק, בבית-הספר אך למרות שעליו תו הסכעית של גיים, המסתכל בחיים במש' פייס וחוודות (אני מאוכזב, אך לא מיר' אש'), מתגברת על ביישנותה הרבה של לור' רה, אין תקווה להתגשמות חלומה. גיים אמנם

שחקנית רוזה ליכטנשטיין לא נתקבלה: תפילה

נושק לנערה חסרת-האהבה מתוך חמלה, אך הוא עומד לשאת נערה אחרת. משחק המצויין של ארבעה אנשי הקאמר', על רקע דירת הירכתיים הצנועה, סותר את דעתו האופטימיסטית של גיים. המחזאי האמי ריקאי חושף לכל מעורמיה את תוגת חייה של המשפחה שלא הצליחה להשתבץ בסדר החברה המקובל. תום אינו מסתפק בכך שהוא מאוכזב, הוא גם מיואש.

• ביבר הזכוכית מאת: טניס וויליאמס — עברית: ב. אפרים — הצייר: משה מר' קדי — ההצגה: טוביה גרינבאום.

אולימפיאדה המגלישים יוצאים לשווייץ

כאשר עמד רופא הנשים הר' משה הר' ניק לקבל את החולה הבאה הופרע עלידי צעקת גיל מצד אשתו סוניה. אשת יו"ר הת' אחרות הסקי בישראל פרשה לפניו מכתב ש' הגיע בדואר דחוף: הזמנה רשמית לקחת חלק בתחרויות הבינלאומיות לסקי הנערכות בשווייץ.

זמן רב התחבטו אנשי הסקי בישראל כי צד לרענן עצמם בחורף. לפני המלחמה היתה השאלה נפתרת מהר מאד. המחליקים הישראליים היו יוצאים ללבנון או, בעלי היכר' לת ביניהם, לאירופה. אולם כאשר נסגרו ה' דרכים אי-אפשר היה להחליק או לגלוש על שלג המועט של צפת וירושלים היורד לע' תים רחוקות וגמס מיד.

אנשי התאחדות הסקי, שרוב הספורטאים אינם יורעים על קיומה, החלו לחפש דרך כיצד לשחק את נציגיה בתחרויות שווייץ. ה' פתרון הומצא עלידי חברת התעופה סוויסר שוקציה שני מקומות טיסה ואיכסון לס' פורטאים ששיצגו את ישראל. ההתאחדות נס' חייצה במחלקת תרבות-הגוף לקבלת היתרי' היציאה והמחליקים החלו מחפשים את כלי' הם בפינות הניחוחות שבבתיהם.

תוך קדחת ההכנות נתקבל מכתב נוסף מלוצרן, שווייץ, מושב מזכירות הוועד האו' לימפי הבינלאומי. המכתב שימש תשובה ל' בקשתה של ישראל להתקבל לוועד האולימ' פי אחר ששתי בקשות קודמות, האחת מ' מכבי והשנייה מהפועל, נדחו מתוך נימוק שאין להכיר בשני וועדים אולימפיים בארץ אחת.

גם לאוסלו. קבלת ישראל איפשרה גם את השתתפותה באולימפיאדת החורף שתיע' רך באוסלו, בירת נורבגיה, ולמרות שישראל לא נרשמה יחד עם 31 הארצות האחרות הוחלט לנהוג כלפיה לפני משורת הדין ול' קבלה.

כאשר שמע גיאורג טוסיק על העניין, ה' ציע את מועמדותו שנתקבלה. הוא היה אלוף סקי בצ'כיה ובילה, לפני מלחמת העצמאות, חודשים מספר מדי שנה בלבנון, בו עסק ב' הדרכת הקייטנים בתורת המגלישים. וילי כהן, איש מח'ל מפילגנה, פנה גם הוא להת' אחדות, צורף לנבחרת. הרכב של שני מתח' רים היה מצומצם מדי לנבחרת והרכבה הושלם עלידי צירוף המחליקה הוותיקה סוניה הרניק. אל השלושה הסתפח גם יו"ר ה' התאחדות עצמו, ד"ר משה הרניק, שיצא לשווייץ כדי לקחת חלק ביישיבת הוועד האו' לימפי הבינלאומי.

טניס "שלח כדורים!"

כאשר אפסו כדורי הטניס הלבנים ביש' ראל נדמה היה שמגרשי הטניס במרכז וצ' פון תל-אביב, חיפה וימקא ירושלים יסגרו את שעריהם ויחכו לזמנים טובים יותר. הג' הלת איגוד הטניס בישראל (א. ט. י.), הנס' פחת להתאחדות הבינלאומית לטניס, עשתה מאמצים נואשים כדי להשיג כדורים. ארגון האליפות הבינלאומית הפתוחה שנמסר ל' מכבי תל-אביב עמד לפני הפסקה באין כדור' רים.

התפלא המאמן השונוף ובעל המקטרת ה' עשנה תמיד, דוידסון: "אני יכול להבין ש'

אין בשר ואין ביצים, אבל כיצד זה אין כדור טניס?" לפתע נזכרו כמה טניסאים בקלוגימוס ליכטיג ושיגרו לו מברק. כאשר קיבל את הקריאה הדחופה "הצל את הט' ניס בישראל, שלח כדורים!" עסק ליכטיג בן ה-50 בתחרות טניס זעירה עם ארבעה ילדי (שתי בנות, שני בנים) במגרשו הפר' טי באנגליה.

ליכטיג, חובב הטניס בעל כרטיס מינוי הקבוע לאליפות הבינלאומית השנתית ב' איצטד ווימבלדון, שלח מייד את הציוד הר' רוש. ליכטיג עלה ארצה לפני 30 שנה, סלל את הכביש לסגירה יחד עם בן הנציב העל' יון הראשון, אדווין סמואל, אך בריאותו ש' נפגעה אילצה אותו לצאת את הארץ והוא השתקע באנגליה. כאשר ביקר בראשית 1950 בישראל התפעל רבות, הבטיח לעזור לטניסאים המקומיים, תרם גביע לזוגות נע' רים.

בחזרו לאנגליה הזמין שלושה טניסאים צעירים ממכבי תל-אביב, גבי דוביצקי, דויד' סון הצעיר וחיים לנדס. הם יצאו לבית ליכ' טיג שאכנסם ודאג לכלכלתם כאב מסור. הנערים תחרו בתחרויות הנערים, אומנו אצל מאמנים מעולים, הפטיר גבי דוביצקי, בחור' רו ארצה: "ראיתי כל כך הרבה טניס משור' בה, שפשוט איני יכול לומר מה למדתי!"

כדורגל תלבושת חדשה

"לפי העתונים ניסע עוד מעט לערוך מש' חק כדורגל מרתק בירח!" העיר קצין צה"ל גבוה לקריאת הסברות השונות שהובעו בע' תונות בדבר נסיעתן של נבחרות צה"ל לחוץ' לארץ.

החיילים, מצדם, נהנו יותר מהשמעות: הם החליפו את תלבושותיהם פעמים מספר, אף ניסו תלבושת חדשה לקראת המשחקים הבינלאומיים.

סברת העתונות האחרונה, נסיעה ליוגוסל' ביה, הוכחשה רשמית. לא הוכחשה: ציאת קצין צה"ל לאי קפריסין לברר את אפשרויות הופעת הנבחרת הצבאית נגד נבחרות ברי' טיות של חיילים ומלחים וקבוצות קפריסאיות אזוריות.

מה יעשו בתורכייה?

"כשיש פעם משחק כדורגל ברחובות, יורד גשם!" רטנו מאות רחובותיים למראה הג' שם העז שירד עם פתיחת מפגש נבחרת צה"ל ונבחרת רחובות. אולם שעה לפני תחילת ה' משחק זרחה השמש ושתי הקבוצות הופיעו על המגרש בתלבושת מסודרת.

"מה אעשה?" התחבס גרשון ("הרוב הל' בן") גניסוב, השוער הנועז ונמוך-הקומה של הקבוצה האזורית, "אפשר לטבוע בשלולית שלפני השער!" פסק השופט, סרן שניידר: "אי אפשר לשחק במגרש כזה!" כאשר משה מלמד, המגן החסון של הצבא, לא השתכנע מדברי השופט, תחב את רגלו הארוכה לאחת השלוליות כדי להיחזק בדבר. ההוכחה: שקי' עת הנעל במים.

אמר אורח שהכה, בחוסר סבלנות, להתח' לת המשחק: "איזה מין חיילים הם אלה? באנגליה משחקים בשלג, וכאן מפחדים מקצת מים! מה יעשו בתורכייה?"

השיב יצחק שניאור הבלונדי, שהפך חייל כדי לטייל בעולם הרחב: "מה לעשות? נלך הבימה לישון קצת!" השחקנים-החיילים קיב' לו את עצתו של יצחק והצופים האזרחים

הודנבו בתור לקופה, על מנת לקבל את כספם בחזרה.

מה יותר כדאי?

שפע התחרויות הסתכם בהפתעות ובקט' טות. בראשון-לציון, בה ניצח הפועל המקומי את מכבי פתח-תקוה החקיף, נפצע הרץ המר'

משה וסוניה הרניק נתקבלה: הזמנה

כיו בסרגליק, שהוא גם טניסאי-שולחן, ברא שו ע"י השחקן הפתח-תקואי שמואל בן-דור, שהתנגש בו בחוקה. אמר בסרגליק בבית-החר' לים, אליו הובא ישר מאיצטד הכדורגל: "יור' חר כדאי לשחק טניס-שולחן, שם אין סכנה של פציעה. אך אין דבר, העיקר שיצאנו ב' תיקו 0:0!"

מחזה דומה. במקום אחר, באיצטד ה' תל-אביב, זכה הקהל למחזה דומה. הפגישה בין מכבי תל-אביב והפועל חיפה הצטיינה בקטטה בין החלוץ המרכזי של מכבי, יהושע גלור, ושוער חיפה, גראור. כאשר ניסה גלור לבקוט בכדור שהיה בידיו של גראור הגיב השוער החיפאי בדחיפה ופגישה נוספת בין שני הכדורגלנים נסתיימה במכות קטלניות שהצדיקו את החלטת השופט, שהוציאם מחוץ למגרש.

התחרות השקטה היחידה במשחקי הליגה נערכה בפתח-תקוה, בה צפו 2500 חובבי כדורגל במשחק נאה בין ביתר תל-אביב, הצו' עד בראש הליגה להפועל פתח-תקוה, התופס בה את המקום הרביעי.

טבלת הליגה הראשונה לכדורגל			
קבוצות	משחק' יחס נקו'	ק'ים	שערים דות
ביתר ת"א	8:21	8	12
הפועל ת"א	2:17	6	11
מכבי ת"א	5:32	7	11
הפועל פ"ת	4:17	7	10
מכבי רחובות	8:15	7	10
הפועל חיפה	7:11	7	9

לא משוגעת

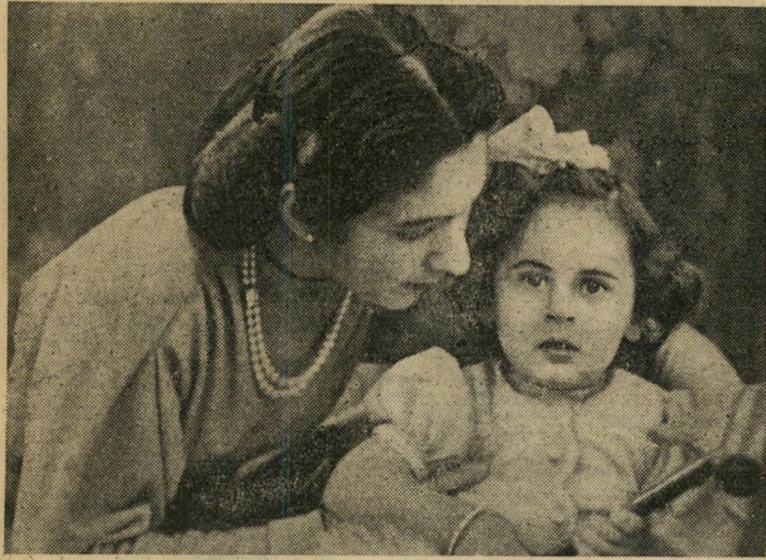
מלחמה ושלום צעד להמסת הקרב

שני קולות נשמעו השבוע, הטילו אור בלתי משמח על עתיד המרחב. בקונגרס האמריקאי קם וינסטון צ'רצ'יל הוקה, הנחשב בעיני רבים כאדם הגדול של התקופה והכריז: "בצל הרב ישנה גם קרן אור. מאז ימי הצהרת בלפור רציתי שיהיה ליהודים בית לאומי, ועמלתי להשגת מטרה זאת. אני שמח

באחת הסימטאות. משך יום תפס הרובע ה' אפל את מקומו בשמש של המאבק הלאומי; אולם חיש מהר שקע חזרה אל תוך האפלה. עד אשר החלו מגיעות קבוצות גדולות והור' לכות של סטודנטים מתנדבים מקהיר ומאלכ' סנדריה. אחת המטרות הראשונות של קבוצות אלה היתה הפסקת מדיהשתייה של הצבא ה' בריטי. אחת הפעולות הראשונות היתה הת' קפתם על מתקן הזיקוק שליד איסמעיליה ה' מוקק את מי התעלה. התקפה זו, שנמשכה יומיים תמימים, היתה הראשונה אשר בה גר' או סימני ארגון צבאי ואימון קרבי. כדי ל'

רחבי מצרים, עמד מן הצד, לא היה מעורב בסערת הרוחות שהתחוללה סביבו. אולם הסערה לא הניחה למנוח. בתום קרב היריות נודע כי אחת הנוירות, האחות אני' טוני, אירית ילידת ארצות-הברית, נהרגה. האנגלים האשימו מיד את המצרים, טענו כי אספסוף הרובע התפרץ אל תוך המנוח, ירה באחות בדם קר. אולם המצרים הטילו את האשם באנגלים, הודיעו כי אחד מקלעיהם הלא-מבחינים הרג את הנזירה. למחרת איבד הרובע את דמותו הרגילה: סמטותיו היו ריקות מאדם, שקט מוחלט שרר

מים המתוקים, עד גבול האיזור הצבאי ב' דרך לקהיר. הלוחמים המצרים ניצלו את ה' הזדמנות הזאת, ערכו התקפות פתע, צלפו, ארבו, לכל אורך הקו. פעילות זו הורגשה במיוחד סביב לאיסמעיליה, בקטע אשר מול רציף מוחמד עלי. נוכח ההתקפות המתמידות לא הסתפקו ה' אנגלים בצעדים מונעים, יצאו בהתקפת-נגד חזקה. משך שעות ארוכות שטפה אש תות' חים, מכונות ירייה ומקלעים את הרובעים ה' ערביים של איסמעיליה, התרכזה בעיקר על סמטאות רציף מוחמד עלי.

מלכה-לשעבר מירדה (עם בתה פריה)
מיברק ברכה

המלכה נרימאן
101 יריות תותח

בין כתלי בתיו הנמוכים. בעומק של שלושה רחובות מגדת התעלה היה הרובע מוטל תחת משטר צבאי קפדני ביותר, משמרות בריטיים חסמו את הכניסה לאיזור, לא נתנו לאיש ל' התקרב. בפנים הרובע עברו חוליות חיילים מבית לבית, בוקו תעודות, חיפשו נשק. כל אדם שנראה כמשכיל נדרש להצדיק את נוכחותו במקום. האנגלים חיפשו בעיקר סטודנטים שבאו מחוץ לאיזור. גמרנו אומר לחסל את הטרוריסטים, הכריז דובר אנגלי, "ולשם כך נשתמש בכל האמצעים העומדים לרשותנו!"

אולם מצדם הם, גמרו גם הלוחמים הבצ' רים אומר כי מעתה תיפתח מלחמת גרילה של ממש, שלא תניח לאנגלים לנוח.

זמתי בן זר?

מכל מקום הגיעו מברקים, מכתבי ברכה ואיחולים למשפחה המלכותית. שגרירי האר' מות הזרות עמדו בתור להרשם בספר האור' חים של ארמון עבדין, מושב מלך מצרים. בפנים הארמון הילכו האנשים כשפניהם קור' נים משמחה. על פי כל אחד היתה המלה: "מברוק".

רופא המלך, ד"ר איסמעיל מגדי, הודיע כי למלכה נרימאן נולד בן זכר, שיבטיח את הירושה הישירה לפארוק. הודעה זו בושרה עלידי 101 יריות תותח, דגלים ירוקים ש' הונפו מעל לבנינים הציבוריים; רק העובדה כי מצרים נמצאת במאבק על עצמאותה מנעה את עריכת החגיגות המסורתיות המקובלות במקרים אלה. עובדה זו והעובדה כי לא היה כמעט איש במצרים שהאמין כי אמנם זה עתה נולד יורש-העצר.

כאשר עזבה נרימאן סאדק את ארצה לפני קרוב לשנתיים ליווה שמועות מתמידות. ל' אחר שפארוק התאהב בה בצורה כה רעשנית' סיפרו כי העלמה הרתה, יצאה לאירופה ללדת הרחק מעיני סקרנים. כאשר הודיע פארוק לפני שנה כי יתחתן עם נרימאן קיבלו הש' מועות תוקף מיוחד: פארוק לא היה מתחתן אילולא ילדה לו כבר נרימאן בן.

העובדה כי מאז הודעת הלידה הרשמית לפני כשבועיים לא פורסמה אף תמונה אחת של התינוק חיוקה את הדעה כי אחמד פואד, הנסיך החדש, הנו כבר בן שנה. ידיעה זו לא שינתה את יחס האנשים למלכם: הם שמי' חי כי סוף סוף נתמלאה תשוקתו של פארוק ליורש. גם אשתו לשעבר של פארוק, פרידה, אם לשלוש בנותיו, מצאה לנכון לשלוח לו מיברק ברכה שהרי אשתו החדשה נתנה לו את אשר היא עצמה לא יכלה לתת: בן.

• הוא ראה את נרימאן לראשונה בחנות צורף זהב שעה שעמדה לבחור טבעת לנשיו' איה הקרובים למדינאי מצרי באו'ם.

מחפשים סטודנטים. אולם ברובע ה' אפל ישנו גם בניין אחד גדול, צח וחייכני, למרות היותו מוקף חומה גבוהה: המנוח הקטולי על שם סנט וינסנט דה-פאול הצר' פתי. מנוח זה, השיך לרשת המסיונרית ה' גדולה המקיימת בתי-ספר וכנסיות רבים ב'

הרפה נאלצו האנגלים להשתמש בשריון וב' תותחים, פינו את תושבי כפר עבדו הקטן, היושב על הכביש למתקן הזיקוק, על מנת להבטיח כי ההתקפה לא תישנה. תוך צעדי המגיעה הנוספים שננקטו על-ידי האנגלים, נתפס גם קו הגנה לאורך תעלת ה'

מדך פארוק (עם בנותיו פריאז ופאוזיה)
סוף סוף, יורש

לציין לשבת את ההישגים של אותם אשר יסדו את מדינת ישראל, שהגנו על עצמם ב' עקשנות ואשר נתנו מקלט למספר כה רב של פליטים.

אני מקוה שיהפכו את המדבר לגינות. אר' לם למען ייהנו משלום ומרוחה עליהם לפ' עול כדי לחדש ולשמור על יחסי ידידות עם העולם הערבי. בלעדיהם תבוא מצוקה רבה לכל".

אותה שעה קם שארל מאליק, הפרופיסור לפילוסופיה המייצג את הלבנון באר'ם ואחד ממדינאי המכובדים ביותר, במסיבה פארי' סאית. אמר מאליק:

"העולם הערבי פוחד שהקמת מדינת ישר' אל אינה אלא ראש-גשר שיאפשר ליהודים לכבוש את המרחב כולו. הערבים מאמינים שהמערב מסר את המרחב לידי היהודים. כדי לשכנעם שאמונה זו אינה נכונה דרושה הצהרה חזקה מצד מעצמות המערב, שלא תשאיר כל מקום לספק כי ישראל לא תתפ' שט עוד".

בעוד שרוב מדינאי ישראל חיים באחירה של אי-השלמת הערבים עם קיום המדינה ותכניות של סיבוב שני מצדם, חושפת הצ' הרה זו את העולם הנפשי של הערבים ה' משכילים והמתונים, החוששים מפני סיבוב שני שיבוא ביוזמת היהודים כדי לכבוש שטחים ערבים נוספים לקליטת העלייה. שתי ההצהרות כאחת, הן של הבריטי הפיקח וה' רב-צדדי והן של הלבנוני ארוך-האף ומטיף' המוסר, שמות את הדגש על נקודה אחת: הצעד הבא להמסת הקרב במרחב (ולחיסול התששות הרבים) חייב להיות מעשה מדינאי גדול מצד ישראל.

מצרים הסערה באה לימנור

רציף מוחמד עלי הוא רובע אפל, רעשני ומלוכלך על גדת תעלת המים המתוקים ב' איסמעיליה. גם בימים כתיקונם לא היו נראים ברובע זה אלא תושביו, הפועלים הערביים העובדים ברובעי הפאר האירופיים של העיר או במתקני חברת התעלה. הורים היחידים ש' נראו בו מדי פעם היו החיילים האנגליים ש' נהגו לבוא ממחנות הסביבה לשעת הוללות קצרה בקברטים ובבתי-הבושת שלו.

מאז תחילת המאורעות באיזור הסואץ חדלו גם החיילים האנגלים לבקר שם. כי רציף מר' חמד עלי הפך מרכז יחידות לוחמים מן החוץ וכנופיות של אספסוף שהתארגנו מכין תוש' בי הרובע המפוקפקים. כאשר שלושה חיילים אנגלים נכנסו לשם — בתום לבב או בשגגה — הוקפו המון סואן, הושארו ללא רוח חיים

שם רמטכ"ל

בהחלט הגהלת שק"ם (שרות קנטינות ו' מונונים) לעברת את שם של הוואפלים לאי פיפיות, הושם בכך הקץ לשם החיבה שהיה להם בפי חיילי צה"ל: יגאלונים. ההסבר: בימי הצנע אפשר להשיג וואפלים-אפיות רק בחנויות של הרמטכ"ל, יגאל ירין.

כשהורה הרופא, בשבת שעברה, לסופר עמנואל בן-גוריון לעבור מייד לבית החולים, התברר שאין אפשרות לכך, בגלל שביתת המוניות שנסיימה רק בערב של אותו יום. אך אשתו, הרקדנית **דבורה ברי-פונוב**, לא נואשה, אמרה: "זה כלום!" במקום להתקשר עם שר הבריאות הדתי, ד"ר

שר-בריאות יוסף בורג דתי

יוסף בורג, התקשרה עם שר דתי אחר, שאותו היא מכירה אישית: שר ה' תחבורה **דוד צבי פנקס**. התוצאה: מכר ניתו של שר התחבורה נשלחה (משום פיקוח נפש החולה), העבירה את הסופר לבית-החור' לים (בשבת).

אחד מכתבי הדור ברר משך שבועות מספר אם כל חותמי קריאת האחים לימאים השוב' תים הם חברי הסתדרות העובדים. הוא העלה בחתו גילוי בלתי צפוי: המשורר **אברהם שלונסקי**, לא זה בלבד שאינו חבר הס' הדורות, לדברי הכתב, אלא גם העובד היחיד של על-המשמר המתנגד לכך כי מסי ההס' דורות יינכו משכרו.

"האם נכון שהנאשמת הכריחה את האסור רים לכרוץ ברך?" שאל פרקליט המחוז **נתן קנת** במשפטה של **רעייה האנס קאפר**, שזוכתה לאחר מכן המאשמת שפעם נגד האנושות, הפליט עורך-הדין **שמואל**

תמיר: "האם המשטרה בגילמי לא הכרי' חה את האסירים לכרוץ ברך?"

תרומה מלכותית

מלכת היופי, **מיכל הראל**, לא הסתפקה בסכומי הכסף שהיא מגייסת בהופעותיה ב' רחבי בריטניה למען המגבית היהודית. באחת המסיבות לא התעצלה, בחרה בשיטה מקורית לעודד את התורמים: כתורמת ראשונה רש' מה את עצמה. התרומה: מעל פרווה יקר' ערך שהוגש לה כשי יום קודם לכן.

יועצה הכלכלי של שגרירות ישראל בור' שינגטון, **צמח הימן**, שנחמנה ציר ישראל לדרום אפריקה, גילה את המשותף לו, ילדי בריטניה שעלה לארץ-ישראל עם ראשית הכיבוש הבריטי, ולשמו של ציר ישראל בלונדון, **אליהו אילת**. שם משפחתו, ה' מן, הוזכר בדומה לשם משפחת הציר בלונ' דון, אילת, שש פעמים בתנ"ך.

האחראי למנהל ההעסקה האמריקאית ל' ישראל, **ברוס מקדניאל**, לא הסתפק בפגישותיו עם שרי ופקדי הממשלה לליבון בעיותיה הכלכליות של המדינה החליט לצאת למסע סיורים נרחב יותר. אחד המקומות שזכה לתשומת לבו המיוחדת (גם בגלל קרבתו לבניין שגרירות ארצות-הברית בתל' אביב): קטע הרחובות שדרות רוטשילד ולי' לינבלום שבין הרחובות הרצל ואלנבי, תל' אביב. הסיבה: האיזור משמש מרכז פצי' לות לעסקני השוק השחור והאפור (יבוא ללא תשלום).

כאשר מומחה ההשקאה **פרופסור וול' טר קלוי דורמילק** הסביר לפקיד עלייה ישראלי אדיב, בתודה על שהאריך את תקופת דרכונו, שבמולדתו, ארצות-הברית, לא ידע פקיד הדרכונים (שלא כדוגמת הפקיד הישר' ראלי) כי הוא מומחה מים בעל שם, בא ה' פקיד לעזרתו של חברו האמריקאי, הסביר: "בארצות-הברית אין דרישה למים כמו באר' צנו!"

אחר **חייזר סקוט**, הפסנתרנית הכושית שגדלה בסביבה יהודית, הגיעו ארצה אמנים כושיים שקשריהם ליהודים הוקמו יותר: הרקדנית **פרל פרימוס**, הנשואה ליהודי, הזמר **קנת ספנסר**, הנשוי ליהודייה.

ליום הולדתו ה-85 החליטה ועדת השמות של עיריית ירושלים לזכות את בעל היובל, **ד"ר משה וולאך**, חלוץ הרפואה בארץ, לקרוא רחוב על שמו. כיוון שאין לקרוא רחוב על שם איש בחייו הוחלט להסתפק בקריאת הרחוב כרחוב הרופא.

סופר הכנסת של ידיעות אחרונות שוחח עם חבר הכנסת **זלמן ארן**, שהיה בזמנו חבר המשלחת הישראלית לעצרת או"ם, שמע את צערו על תוצאות ההצבעה הפרורעובית בע' צרת פאריס. אמר ארן: "אינני שבע-רצון..." אצטרך להתחיל בכתובת שירים ליריים! העיר חברו לסיעה, **פנחס לבון**: "זה לא רע, אך בתנאי אחד: שלא תפרסם אותם!"

תורה רבה, שלום, נודניק

ממועדוני הלילה בני-יורק היה הקפה סו' סייטי מוסד ליברלי לעומת מועדון החסידה (סטורק קלוב) שתמך בהפליה הגזעית, חסם כניסת כושים לאולמותיו ומנע הופעת אמנים כושים על במתו. בקפה סוסייטי גם זרחה, ל' ראשונה, כוכבם של שני אמנים כושים. פרל פרימוס הציגה אז את תוצאות מחק' ריה הראשונים במסורת המחול של בני-גזעה, ולאחריה הופיע על הבמה ענק צעיר בן 30, שהעיד את קירות המועדון בבס רחבי-היקף ומתכתיב שביטא ברגש רב שורת ספיריטואלס (שירי דת כושיים). היה זה קנת ספנסר, כא' שר סיים את הופעתו, ירד מן הבמה, הצטרף אל אחד השולחנות שלידו יישוב שתי צעירות יהודיות. "זוהי זיוספינה", הצביעה אחת מהן על ידידתה ועד מהרה נפרדה מן השנים, הש' אירה אותם משוחחים בעניין עד אשר אחרוני הקהל עזבו את אולם המועדון. למחרת קיב' לה זיוספינה זר שושנים ורודות לביתה, ול' אחריו החלה פרשת חיזור שנמשכה כחמש שנים. נסתיימה בנישואיה של הנערה היהודית לקנת.

אותו זמן חיפשה חברת מסר-גולדוויץ' מאיר כשרונות כושיים לסרטה הכליכוכשי תא ברקיע. גילתה את קנת ספנסר, שהיה ליד לוס אנג'לס, בנו של פועל-פלדה עני, שהש' תלם בזמרה בבית-הספר הציבורי לילדים חס' רי יכולת, השתכר חמשים סנט ליום, כנער שליח, והוציא 25 מהם תמורת שעת הוראת זמרה ליום עם מורים מתנדבים (שמחירים הרגיל היה 25 דולר לשעה). מגלי הכשרונות העבירוהו להוליבור, העניקו לו את התפקיד הראשי ב'סרט, שיתפווה בסרט שני (בסאן), אך לא הצליחו להחזיקו בממלכת הבד'.

לאחר שהמונים צבאו על הכנסיה, בה נער' כו גישואיו של בנו של פאול רובסון ליהוד' דיה לבנה ורגמו את הזוג הצעיר באבנים, החליטו זיוספינה וקנת להעתיק את מושבם הקבוע אל אחד מפרברי פריס, (האנשים שם סימפטיים ומצפצפים על דברים כאלה — כי דיוק כמו בישראל!)

שבירת שניים. כשעתיים לפני הקונ' צרט הראשון של קנת ספנסר בתל-אביב, התרוצצו האימפרסריו קלמן גינצבורג וברוך גילאון, חיפשו לשוא אחר הזמר שנעלם מבית מלונו אל בית ידידיו (מביקורו הראשון ב' ארץ, לפני שנה).

אחר שגילו אותו בביתם, יצא להתייעצות עם אשתו (ויליאם בן 10 החודשים נשאר ב' עם תכנית הקונצרט, החליט לצרף ל' תכנית השירים הקלסיים והספיריטואלס, פרק חזנות באדיש וליה, לילה לזעירא בעברית. אמרה זיוספינה לקנת, ששיכר את שיניו כשניסה לבטא חז"ת גרונית: "אם לא עכ' שיו, אימתי?" טען הזמר השולט באנגלית, צרפתית וגרמנית ושר בעוד שבע שפות. "אבל אני יודע גם קצת עברית". הידיעה: תודה רבה, שלום, נודניק.

בשמונה שפות

ב-1942, כאשר הונגריה היתה תחת שלטון הנאצים, היתה נערה יפה וחיננית עובדת ב' משרדי מארגני הקונצרטים, אצל מנהלי חברות להופעות אומנותיות, באופרה של בודפשט. בכל מקום נהגו להקשיב לה, שמעו את קו' לה הפיה, התלחבו ממנו אך סירבו לתת לה אפשרות להופיע בציבור. כי הנערה היתה ורה רוז'ה, יהודייה.

מצבה של ורה היה דומה לזה של אמנים רבים בהונגריה שלא יכלו למצוא פרנסה בג' לל מוצאם היהודי. על מנת להקל את מצבם של אלה ארגן ועד הקהילה היהודית של בוד' דפשט הופעות אמנותיות אשר משתתפיהן היו יהודים בלבד. בהופעות אלו השתתפו טובי

זמרת ורה רוז'ה יהודייה

האמנים של הונגריה, אך מעל לכולם הבריק כוכב חדש: ורה רוז'ה.

שלוש שנים לאחר מכן הופיעה הזמרת יליד' דת בודפשט באופרה ההונגרית דרך קבע, זק' סימה אלפי מאזינים במבחר קטעים קלאסיים, רומנטיים וחדישים.

אולם ורה, שהצטיינה בלימודיה באקדמית המוסיקה, בה השתלמה בזימרה ובפריטה על הפסנתר, לא הסתפקה בכך, עברה לאופרה הוינאית, הופיעה בה משך ארבע שנים רצו' פות (1946—1950) שבוצו הופעות אורחת בשירותי השידור האוסטרי, הבלגי והצרפתי. אחר שהות קצרה בפאריס, בה שבתה את אונו (ולב) מאזיניה בשיר עם שהשמיע בש' מונה שפות, החליטה לבקר בישראל. בהור' פעתה הראשונה בחרה לה מטרסה מיוחדת: קרן הנכים לה תוקדשנה הכנסות ההופעה.

* אנגלית, צרפתית, גרמנית, איטלקית, הונגרית, ספרדית, אידית ועברית.

פרסי ספרים לפותר

תשבץ 99

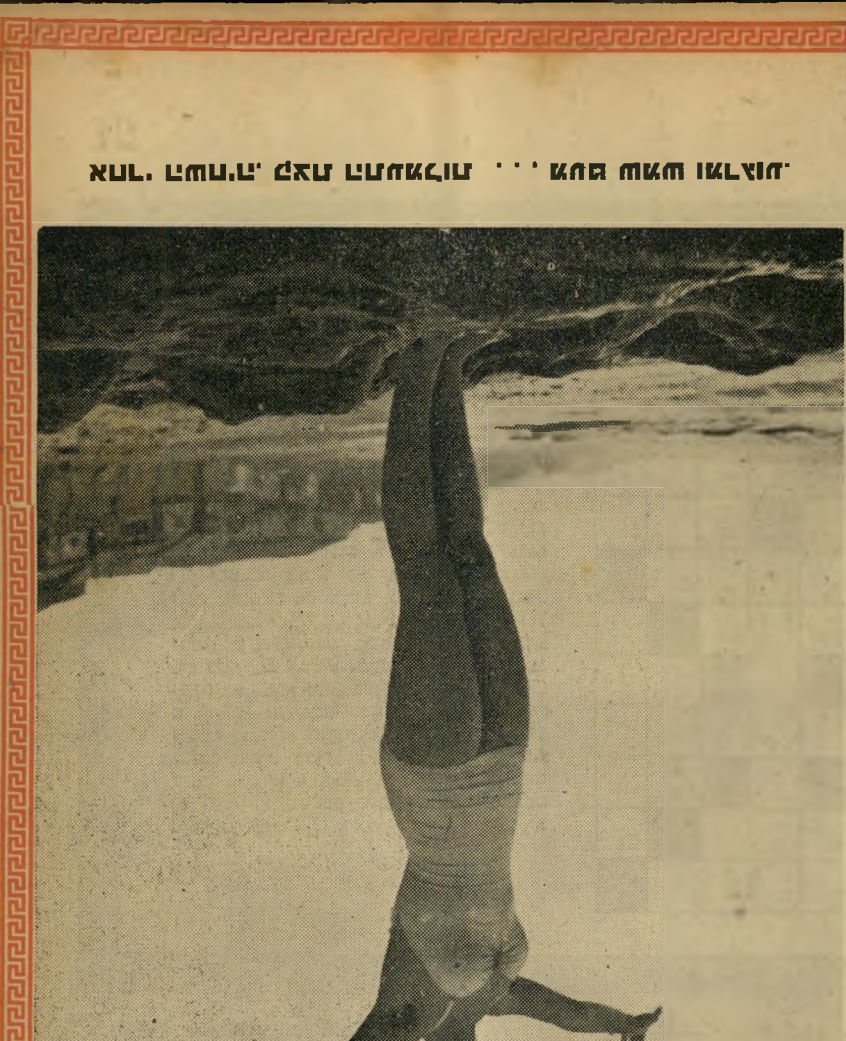
- שאלה ארנברג, תל-אביב, התכור 38
- שולמית הרפז, ירושלים, בן-יהודה 5
- רינה שורק, קריית חיים.

			8	7	6	5	4	3	2	1
13					12		11		10	9
	18				17			16		14
							21		20	19
		24					23			22
				28		27		26		25
			32			31			30	29
							35			34
		37	36							33
					39					38
				43		42		41		40
							45		44	
			47			46				
						49				48

תשבץ 101

(ערוך עפי' מתכונת הכתיב המלא)

- מאוזן: (1) הר בארץ; (5) צי קרב ידוע; (10) בעל-חוב; (12) בעל כנפים; (14) יחידת משקל ידועה (ר"ת); (16) שם עצם מטרש נשג; (18) נקי; (19) מצביא גרמני ידוע מימי מלחמת העולם השנייה; (21) סופר שעבד במ' שותף עם ת. נ. ביאליק; (22) אד; (23) שאינו מצטיין בענוה; (24) מאשבת הגוף; (25) חברו פרטים; (27) מעצמה אסתית; (30) פאר; (31) כלי תחבורה למספר גוסעים קטן; (33) כנוי; (35) מראה טבע; (36) מאכל מרכב מירקות חיים; (38) ממדינות הדימוקרטיה דעממית; (39) בירת אשור העתיקה; (40) קולמוס; (41) "נאום" בבית הכנסת; (43) חבר ברשות המוציאה לפועל במדינה; (44) יצא מכלל תי' גוק ולדרגת נער לא הגיע; (46) ענק לצואר; (48) שרץ מוצץ דם; (49) מגדל גביה. מאוזן: (2) ר"ת הבאות בפי הדתיים לאחר ציון מקרה אסון; (3) עושה את אות הברית;

WILL' M. L.O. G.L.O. C.C.L.U. . . .

... **עלם. ע.ס. א. ליל**